

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ἰ. Γκουργίου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν γράφην ἡμῶν ὑπηρεσίαν, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς κατήκοντες.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς
καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἓν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Αἰόλου, 119, ἔναντι Χρυσόσπηλαιωτίσσης

Περίοδος Β'.—Τόμ. 4^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις, τὴν 4 Ὀκτωβρίου 1897

Ἔτος 19^{ον}.—Ἀριθ. 41

Ο ΑΚΟΛΟΥΘΟΣ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

(Συνέχεια· ἴδε Σελ. 313)

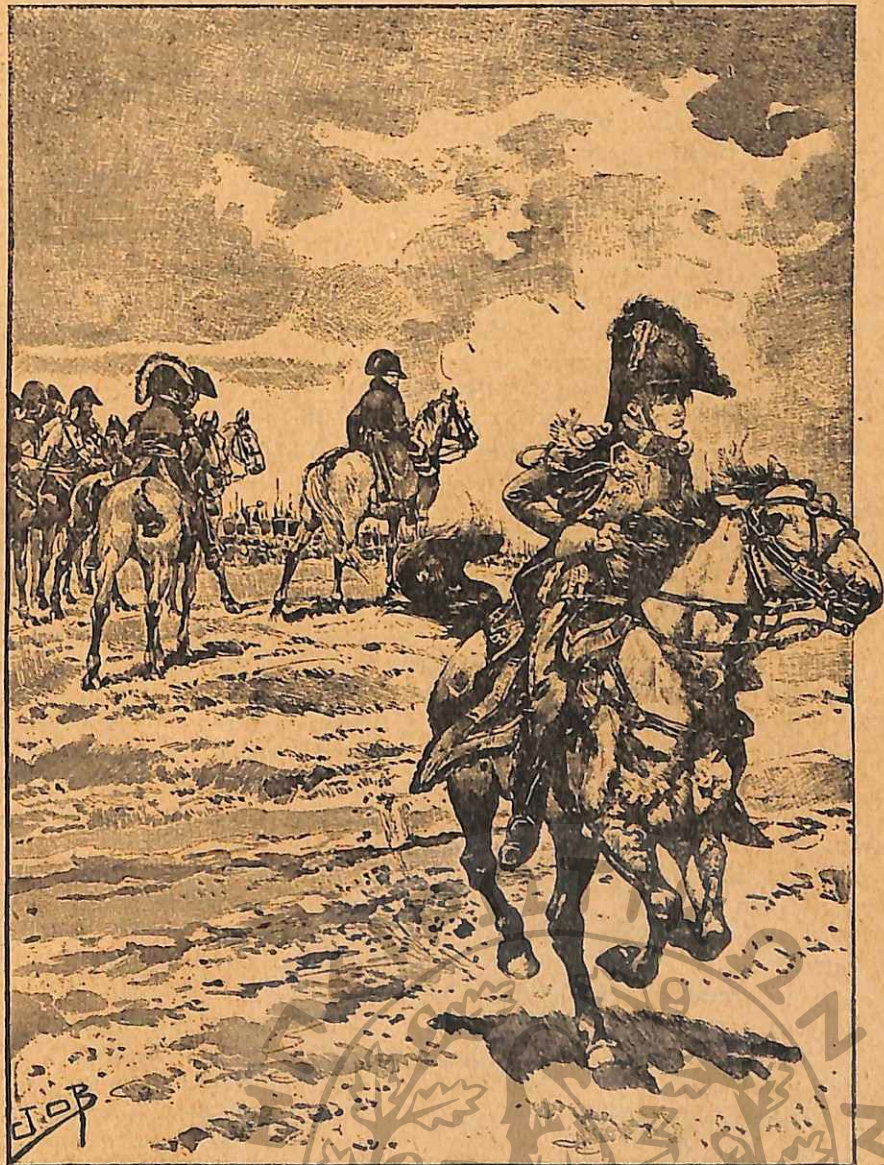
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΓ'

Ο ΔΙΑΓΓΕΛΕΥΣ

Τὴν 10 Αὐγούστου ἔληξεν ἡ ἀναχωρῆσι καὶ τὴν 26 τοῦ ἰδίου μηνὸς ὁ Αὐτοκράτωρ ἔδιδε τὴν μάχην τῆς Δρέσδης. Ὁ Ἐκτωρ ἦτο εὐτυχέστατος! Ὡσφράνθη τέλος πάντων πυρίτιδα, ἔλαβε τὸ βάπτισμα τοῦ πυρός! Διὰ πρώτην φοράν ἤκουε κροτοῦν τὸ ἐχθρικὸν τηλεβόλον, κλαγγίζοντα τὰ ὅπλα, χρεμετίζοντας τοὺς ἵππους. Τὰ προστάγματα, διδόμενα διὰ φωνῆς ἢ χηρᾶς, ἀνεμινύοντο μὲ τὰς ἰαχὰς τῶν πολεμιστῶν, μὲ τοὺς ἀλαλαγμοὺς τοῦ θριάμβου, μὲ τοὺς βρυχηθμοὺς τῆς λύσσης, μὲ τοὺς διαυγεῖς φθόγγους τῶν σαλπίγγων, αἱ ὁποῖαι ἔδιδον τὸ σύνθημα τῆς ἐφόδου, καὶ μὲ τοὺς πενθίμους ἤχους τῶν ἄλλων, αἱ ὁποῖαι ἐσάλπιζαν τὴν ὑποχώρησιν. Ἐδῶ κ' ἐκεῖ, ὅταν ἡ μάχη ἦτο ὀλιγώτερον θορυβώδης, τὰ ὦτά του ἐπλησσαν οἱ γόοι καὶ οἱ στεναγμοὶ τῶν πληγωμένων, αἱ τελευταῖαι λέξεις τῶν ἐτοιμοθανάτων... Εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὴν εἰκόνα τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἐν ὅλῃ αὐτῇ τῇ δόξῃ καὶ ἐν ὅλῃ αὐτῇ τῇ φρίκῃ.

Κατ' ἀρχὰς, ἐπιφορτισμένοι νὰ γράφῃ ταχέως τὰς διαταγὰς τὰς ὑπαγορευομένας ὑπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος, — τοῦ θαυμαστοῦ ἐν πολέμῳ, τὰ πάντα βλέποντος καὶ τὰ πάντα ἀκούοντος, — ὁ Ἐκτωρ δὲν ἠδύνατο νὰ προσέχῃ πολὺ εἰς ὅλας τὰς λεπτομερεῖας τῆς μάχης. Ἐστενοχωρεῖτο, ἐλυπεῖτο διότι τὸν ἐχρησιμοποιοῦν πρὸς τοιαύτην πολεμικὴν ἐργασίαν, καὶ ἐφλέγετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας νὰ τῷ ἀναθέσουν ἄλλην ἀνδρικωτέραν, κινδυνωδεστέραν. Ἡ ἐπιθυμία του αὕτη δὲν ἐβράδυνε νὰ ἐκπληρωθῇ. Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἐξέλεξε νὰ διαβιβάσῃ μίαν διαταγὴν του, καὶ μετ' ὀλίγον ὁ Ἐκτωρ εὐρέθη εἰς τὸ σημεῖον ὅπου ἡ μάχη ἦτο κραταιοτέρα.

Τρεῖς φορές τὸ καθήκον του τὸν ἔφερεν οὕτως ἀντιμέτωπον πρὸς τὸν θάνατον· τρεῖς φορές εὐρέθη ἐν μέσῳ σφαιρῶν, τῶν ὁποίων ἤκουε τὸν ἀπαίσιον συριγμόν, δίδων ἐκρηγνυμένων δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ, ταγμάτων ἐφορμώντων κατ' ἀλλήλων διὰ τῆς λόγῃς. Ὁ κίνδυνος, ἀντὶ νὰ τὸν φοβίξῃ, τὸν ἠλέκτριζε, τὸν ἐνεψύχου, τὸν παρώτρυνεν. Ἡσθάνετο τὸ ὄμμα τοῦ Αὐτοκράτορος ἐπ' αὐτοῦ. Καὶ τῷ ὄντι! Ὁ Αὐτοκράτωρ τὸν ἐσυλλογίζετο, τὸν ἐνεθυμαῖτο, τὸν ἐπρόσεχεν. Ἐν τῷ μέσῳ τῶσων φροντίδων, ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτης παραζάλης,

«Ἐτρεχεν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ παντοῦ, φέρων διαταγὰς.» (Σελ. 322, στήλ. α'.)

τὸ ψυχικόν του ὄμμα παρηκολούθει τὸ μικρὸν ἐκεῖνο σημεῖον, — ἓνα νεαρὸν ἵππεά, καλπάζοντα ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πυρός. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος εἶδε τόσους καὶ τόσους ἀνδρείους πίπτοντας γύρω του, ἡσθάνετο ἀνησυχίαν, συγκίνησιν, ἐκθέτων τὸ παιδίον εἰς τοὺς κινδύνους τῆς μάχης. Ἀλλὰ τὸ αἰσθημα τοῦτο παρήρχετο ὡς ἀστραπή· ἡ μαινὰς τοῦ πολέμου τὸν κατέκτα ἐκ νέου καὶ τότε ἐλησμονεῖ καὶ τὸν Ἐκτορα, καὶ ὅλους τοὺς ἀγωνιζομένους ὑπὲρ αὐτοῦ, καὶ τὸν ἑαυτὸν του ἀκόμῃ. Καὶ μὲ τὸ ξίφος εἰς τὴν χεῖρα, ὡς ἀπλοῦς ἀνθυπο-

λογαγός, ἐπὶ κεφαλῆς τῶν στρατιωτῶν του, ὦρμα ἐν τῷ μέσῳ τῆς χαλάζης τῶν σφαιρῶν, κεντῶν τὸν ἵππον του καὶ κραυγάζων πρὸς τοὺς νεαροὺς του πολεμιστάς:

— Ἐμπρός! Ἀκόμη ἐμπρός! Πάντοτε ἐμπρός! Δὲν πρέπει νὰ νικηθῶμεν ποτέ! Ὁ Ἐκτωρ τότε παρεφέρτετο ὑπὸ χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ, κατελαμβάνετο ὑπὸ τοῦ πυρετοῦ τῆς μάχης, ὑπὸ μένους πολεμικοῦ, καὶ ἔτρεχεν ἐπὶ τοῦ ἵππου του παντοῦ, φέρων διατάγας, ἀφοβός, ἀπτόητος, ἀψηφῶν τὰ πάντα, προκαλὼν τὰς σφαίρας, — ὅταν δὲ ἤρχισεν ἡ ὑποχώρησις τῶν ἐχθρῶν, τοὺς κατεδίωξε καὶ αὐτὸς μετὰ τῆς ἰδίας μανίας, μετὰ τῶν αὐτῶν ἀλαλαγμῶν, ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι ἱππεῖς.

Πρὸ ἐνὸς περὶπου μηνός, δηλαδὴ ἓνα μῆνα πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Ἐκτορος διὰ τὸ στρατόπεδον, ὁ κύριος Μορανζῆς ἔλαβε μίαν ἐπιστολήν.

Μόλις τὴν διέτρεξεν εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ τον κατέλαβε συγκίνησις βαθυτάτη. Δάκρυα ἀνῆλθον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἀκουσίως του ἤρχισεν νὰ τρέμη... Ἡ συγκίνησις αὐτὴ ῥῆξανεν, ἐφ' ὅσον ἐπροχώρει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν. Ἡ γέρθη, ἐπεριπάτησεν ὀλίγον εἰς τὸ γραφεῖόν του, διὰ νὰ κατευιάσῃ τὴν ταραχὴν του, κατόπιν ἐκάθησε καὶ ἔλαβε πάλιν τὴν ἐπιστολήν.

— Ἡ Λουκία! . . . ἐπιθύρσεν ἡ ἀδύνατον! . . . Καὶ ὅμως . . .

Ἀνέγνωσε καὶ δευτέραν φοράν τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἀνέγνωσε καὶ τρίτην, ἐπὶ τέλους τὴν ἔκλεισεν εἰς ἓν συρτάριον. Κατόπιν ἤρχισε νὰ γράφῃ μίαν ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἤρχιζεν οὕτω:

«Μεγαλειότατε,

«Ἐχέτε δίκαιον, πιστεύων ὅτι ἐνυπῆρχε κάτι τι σπουδαῖον εἰς τὴν ὁμοιότητα, τὴν ὁποίαν εἶχατε παρατηρήσῃ μετὰ τῆς... Λουκίας καὶ τοῦ ἀκολούθου σας Ἐκτορος Ἀλβα.

«Πρὸ ὀλίγου ἔλαβα τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου . . .»

Καὶ ἡ ἐπιστολὴ ἐξηκολούθησε, καταλαβοῦσα πέντε ἢ ἑξὶ σελίδας.

Ἀμα ἐτελείωσεν ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τὴν ἐπεγράψεν οὕτω:

«Πρὸς τὴν Αὐτοῦ Μεγαλειότητα, τὸν Αὐτοκράτορα τῶν Γάλλων».

Κατόπιν ἀνῆλθεν εἰς τὴν κατοικίαν του, διότι ἦτο ἡ ὥρα τοῦ προγεύματος. Ἐρίλησε τὴν Λουκίαν εἰς τὸ μέτωπον, ὅπως συνείθιζε κάθε πρωί, καὶ ἔσφιγξε τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς του.

— Τί ἔχεις, ἀγαπητέ μου; ἠρώτησεν ἡ Σιδωνία. Φαίνεται σκεπτικός, μελαγχολικός . . . Μήπως συμβαίνει τίποτε δυσάρεστον;

— Ὁχι, τίποτε! ἀπήντησεν ὁ κύριος Μορανζῆς, καταβάλλων προσπάθειαν ἰσχυράν.

— Μήπως ἦλθαν κακαὶ εἰδήσεις ἀπὸ τὸ στρατόπεδον; ἐπανέλαβεν ἡ γηραιὰ δεσποινίς.

— Μήπως ὁ Ἐκτωρ; . . . ἀνέκραξεν ἡ Λουκία ἀνῆσυχος.

— Ὁ Ἐκτωρ, ἐλπίζω ὅτι εὕρισκεται πολὺ καλὰ εἰς τὴν Μαγεντιάν, ἀπήντησεν ὁ κ. Μορανζῆς, μὲ νέαν προσπάθειαν, καὶ τώρα θὰ δοκιμάζῃ περιχαρῆς τὴν νέαν στολήν τοῦ Διαγγελέως, τὴν κυανὴν καὶ ἀργυρᾶν, διότι ἡ ἀνακωχὴ δὲν ἔληξεν ἀκόμη, καὶ κατὰ συνέπειαν αἱ ἐχθροπραξίαι δὲν ἐπανελήφθησαν.

— Μήπως εἰσθε ἀδιάθετος, μπαμπά; ἠρώτησεν ἡ Λουκία μὲ τρυφερότητα, ἡ ὁποία βαθύτατα πρέπει νὰ συνεχίνοισεν τὸν Ἀρχιεπίσκοπον, διότι μόλις καὶ μετὰ βίας κατῴρθησεν ν' ἀρθρώσῃ λέξεις τινὰς στοργῆς, διὰ νὰ καθυστερήσῃ τὴν νεανίδα, ἐν ᾧ περιέφερε τοὺς ὀφθαλμούς ἐπὶ τοῦ ὠραίου τῆς προσώπου, φωτιζομένου τὴν στιγμὴν ἐκείνην ζωηρῶς ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ὑψηλοῦ παραθύρου.

— Δὲν ἔχω τίποτε! ἀπεναντίας εἰμαι πολὺ καλὰ εἰς τὴν ὑγίαν μου, εἶπε, συνερχόμενος ἐπιτέλους. Ἐμπρός, εἰς τὸ τραπέζι!

Ἐκάθησαν εἰς τὴν τράπεζαν ἄλλα μὲ πολὺ ὀλίγην ὄρεξιν ἔφαγεν ὁ κύριος Μορανζῆς. Εἰς μάτην ἡ Λουκία προσεπάθησεν νὰ τον διασκεδάσῃ, νὰ τον κάμῃ νὰ μεταβάλῃ διάθεσιν. Δὲν κατάρθωσε τίποτε καὶ εἰς τὸ τέλος συνεπέρανε, ὅτι ὁ πατήρ τῆς θὰ εἶχεν ἀποτύχῃ εἰς κάποιαν σπουδαίαν ἱστορικὴν ἔρευναν, ὅτι θὰ εἶχε δοκιμάσῃ κάποιαν ἀπογοήτευσιν εἰς τὴν ἐργασίαν του, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἡ κακοδιαθεσία ἐκείνη, ἡ τόσον ἐπίμονος.

Ἡπατάτο! Ἀπεναντίας ὁ κύριος Μορανζῆς εἶχεν ἐπιτύχῃ πάρα πολὺ εἰς τὰς ἐρεῦνας του . . .

Ἐπιστρέψας εἰς Δρέσδην ὁ Ἐκτωρ, μετὰ τὴν καταδίωξιν τῶν φευγόντων ἐχθρῶν, μετέβη ἀμέσως εἰς τὰ Ἀνάκτορα τοῦ βασιλέως τῆς Σαξωνίας καὶ ἔμαθεν ὅτι τὸν ἐξῆλθε ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ἐὖρε τὸν Ναπολέοντα διάδρογον, ἀποστάζοντα, ἐξηντλημένον, μὴ δυνάμενον νὰ ἴσταται ὀρθός, — ἀλλὰ θριαμβεῦντα. Μία ἄκρα τοῦ ἱστορικοῦ τρικώχου πῆλου, ἐντελὼς παραμορφωμένου ἀπὸ τὴν βρογχίτην, ἐκρέματο πρὸς τὸν ὦμον του, ἡ δὲ περιφημία ἐκείνη φαίει ρεδιγκότα ἤτοι κεκαλυμμένη ὑπὸ βορβόρου. Εἶχε νὰ κοιμηθῇ τρεῖς ἡμέρας καὶ ἐπὶ δώδεκα συνεχεῖς ὥρας εἶχε μείνῃ ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ἐκτεθειμένος εἰς ραγδασιότητα βρογχίτις. Ἀλλ' εἶχεν ἐκδιώξῃ τοὺς ἐχθροὺς πέραν τῶν συνόρων τῆς Σαξωνίας. Τὸ πρῶτον του ἥσπραπτεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τοῦ θριάμβου.

— Ὡ, ἀνέκραξεν ἰδοὺ καὶ ὁ νέος μου Διαγγελέως! Λοιπὸν; Εἶδες τώρα τί

θὰ πῇ μάχη; Πολὺ κοπιαστικὴ ἡμέρα, δὲν εἶν' ἔτσι; . . . Ἀς εἶνε ὅμως! ἔδειξες λαμπρὰν διαγωγὴν. Εἶμαι εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν σου! Εὐγε!

Θαυμάσιον ἱατρικὸν ὁ ἔπαινος! Εἶνε ἀνάπαυσις διὰ τὰ συντετριμμένα ὀστέα, βάλαμον διὰ τὰς αἱμασσοῦσας πληγὰς, δυναμωτικὸν διὰ τὴν ἐξάντλησιν, τονωτικὸν καὶ δι' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς ἐτοιμοθιγόντας! Διὰ παιδίον πρῶτην φοράν κληθέν νὰ δράσῃ ὡς ἀνὴρ, ἃ, εἶνε ἐξέχως γλυκὺ τὸ ν' ἀκούσῃ: «Εἶμαι εὐχαριστῆμένος, εὐγε!» Ἐπαινος ἐκ μέρους τοῦ Ναπολέοντος ἦτο συγχρόνως ἀνταμοιβὴ διὰ τὰ γεγόμενα, καὶ ἐνθάρρυνσις διὰ τὸ μέλλον.

Ὁ Ἐκτωρ ἔλαβε τὴν χεῖρα, τὴν ὁποίαν τῷ ἔτεινε ὁ Αὐτοκράτωρ καὶ τὴν ἡσπασθὲ εὐγνωμόνως.

— Πῶς σου φαίνονται τώρα αὐτοὶ ποὺ ἔλεγαν ὅτι δὲν ἀξίζω πλέον τίποτε, καὶ ὅτι βεβαίως θὰ ἐνικώμην; ἠρώτησεν ὁ ὁ Αὐτοκράτωρ.

— Νὰ νικηθῇτε; Ὡ, Μεγαλειότατε, δὲν θὰ νικηθῇτε ποτέ!

Ὁ Ναπολεὼν ὑπερειδίωσε, σείων τὴν κεφαλὴν.

— Θὰ εἶσαι πολὺ κουρασμένος, εἶπε. Πήγαινε ν' ἀναπαυθῇς. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας θὰ στείλῃ εἰς Παρίσιους τὰς σημαντάς, τὰς ὁποίας ἐπήραμεν ἀπὸ τοὺς συμμάχους. Θ' ἀποτελέσῃς καὶ σὺ μέρος τῆς συνοδίας τῶν.

— Ὡ, Μεγαλειότατε! ἀπὸ τώρα μὲ στέλλετε ὀπίσω!

— Ἀμα φθάσῃς εἰς Παρίσιους, θὰ μ' εὐχαριστήσῃς δι' αὐτὸ μὲ τὴν καρδίαν σου, εἶπεν ὁ Ναπολεὼν, μειδιῶν μυστηριωδῶς.

Ὁ Ἐκτωρ ἀνύψωσε πρὸς τὸν Ναπολέοντα βλέμμα ἐρωτηματικόν, μὴ τολμών νὰ διατυπώσῃ ἐρώτησιν διὰ λέξεων. Ἀλλ' ὁ Ναπολεὼν προσεποιήθη ὅτι δὲν ἐνόησε τὴν σημασίαν τοῦ βλέμματός.

— Θὰ σε ἴδω πάλιν πρὶν φύγῃς, διὰ νὰ σοὺ δώσω τὰς τελευταίας μου ὁδηγίας, εἶπε. Ἐν πάσῃ περιπτώσει μὴ λησμονήσῃς νὰ χαιρετίσῃς ἐκ μέρους μου τοὺς φίλους σου, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καὶ πρὸ πάντων τὴν . . . τὴν ἀγαπητὴν Λουκίαν. Ἐλπίζω ὅτι θὰ τὴν ἐπανεύρῃς ὅπως πάντοτε ὠραίαν καὶ χαριτωμένην.

— Δὲν θέλω λείπει, Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ νεανίας.

— Εἰπέ πρὸς τὸν κύριον Μορανζῆν ὅτι τὸν εὐχαριστᾷ πολὺ διὰ τὴν ἐπιστολήν του. Θὰ ἴδῃ διὰ τῆς ἐντολῆς τὴν ὁποίαν σοὺ ἀναθέτω, ὅτι κάμνω πᾶν ὅ, τι ἡμπορῶ διὰ νὰ τον εὐχαριστήσω.

— Θὰ ἐπαναλάβω πιστῶς τοὺς λόγους σας, Μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Ἐκτωρ, τοῦ ὁποίου ἡ περιέργεια ἐκεντρήθη εἰς τὸν ὑπατον βαθμόν, ἀλλὰ χωρὶς νὰ ἐννοῇ διόλου τί ἤθελε νὰ εἴπῃ ὁ Αὐτοκράτωρ.

Ἐπιστρέψας εἰς τὸ κατάλυμα, τὸ ὁ-

ποῖον εἶχεν ὀρίσθῃ δι' αὐτὸν ἐπὶ τῆς γαιτονικῆς ὁδοῦ, παρετήρησεν ὅτι μεγάλαι πυραὶ εἶχον ἀναφθῇ εἰς διάφορα μέρη. Γύρω-γύρω ἐστέκοντο οἱ γρεναδιέροι τῆς φρουρᾶς μὲ τὰ μανικιοποιοῦ καμίσια, καταγινόμενοι εἰς τὸ νὰ στεγνώσουν τὰς στολὰς των καὶ νὰ στελιδώσουν τὰ ὅπλα των. Ἀντὶ ν' ἀναπαυθοῦν ὀλίγον μετὰ ἡμέραν τοιοῦτου κόπου, δὲν ἐσυλλογίζοντο παρὰ πῶς θὰ εἶνε εὐπρόσωποι τὴν ἐπομένην, ὅταν ὁ Αὐτοκράτωρ θὰ τοὺς ἐπεθεώρῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τῶν Ἀνακτόρων, φιλοδοξοῦντες νὰ φανώσιν ἄσφογοι καὶ λαμπροί, ὅπως καὶ εἰς τὴν πλατεῖαν Καρουζέλ!

Ἐν βλέμμα, μία λέξις τοῦ Αὐτοκράτορος, θὰ τοὺς ἀντήμοιβε δι' ὅλους των τοὺς κόπους.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΙΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΑΤΑ ΤΟΥ ΒΑΤΟΥ

ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΟΥ ΚΥΝΗΓΙΟΝ
(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 315)

— Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω, ποῦ λείπει τόσην ὥρα! ἔλεγεν ἡ μητέρα μου.

— Ἀχ, κυρία μου! ἀπήντησε στενά-ζουσα ἡ Μαργαρώ. Τί νὰ πῶ κ' ἐγὼ ἡ καίμενη; Μήπως ξεύρω; . . . Μὰ φοβοῦμαι πολὺ νὰ μὴν ἔκαμε καμμιὰ τρέλα . . . Τὸν ξέρω ἐγὼ τὸν κύριον Γιδωργο! Τὰ πέρνει ἀλλοιώτικα τὰ πράγματα.

Καὶ κατόπι μὲ ὕφος μυστηριώδες προσέθεσε:

— Μοῦ φαίνεται πῶς ἔφυγε . . . Νά, κυρία μου, αὐτὴ τὴν ὥρα ποῦ μιλοῦμε, ποῖος τὸ ξέρεῖ σὰν πόσω μακριὰ νὰ βρίσκεται ἀπὸ ἐδῶ! (— Ἀ, ὅχι, καλὴ Μαργαρώ! ἀπεναντίας πολὺ μικρὸν διάστημα μᾶς χωρίζει! . . .) Νά, κυρία μου! πρέπει νὰ ἐπῆρε τῶν ματιῶν του, τὸ παιδί . . . Καὶ θὰ εἶνε ἀπελπισμένο, νησιτικὸ . . . τίποτε δὲν ἔβλεπε ἐστὶ στόμα του σήμερον, τὸ εἶδα . . . Κρίμα τοὺς ὠραίους κεφτέδες ποῦ ἔφτιασα καὶ τοὺς ἀγαπᾷ ποῦ τρελαίνεται . . .

Καὶ ἡ Μαργαρώ χαμηλόνει ἀκόμη τὴν φωνὴν καὶ ἐξακολουθεῖ κλαίονσα:

— Φθάνει, κυρία μου, νὰ μὴν ἐπῆγε κατὰ τὸ ποτάμι . . . φθάνει νὰ . . .

— Ἐλα, ἔλα, Μαργαρώ! Τί εἶνε αὐτὰ ποῦ λές; δέκοψεν ἡ μητέρα μου μὲ θυμὸν ἀποκρούουσα τοιαύτην ὑπόνοιαν.

Καὶ ὅμως, ἀπὸ τὸν τόνον τῆς φωνῆς τῆς, μοῦ ἐφάνη ὅτι τὴν εἶχε καὶ αὐτὴ!

Μοῦ ἦλθε νὰ ἐβῶ ἐξω καὶ νὰ φωνάξω. «Ἐδῶ εἶμαι! μὴ ἀνησυχῇτε δι' ἐμέ!» ἀλλὰ τὴν ἰδίαν ἐκείνην στιγμὴν κατέφθασαν ὁ παπποῦς καὶ ὁ Σόλων.

— Ἐγὼ ἀναλαμβάνω νὰ τον εὕρω!

ἔλεγεν ὁ φίλος μου. Κάπου ἐδῶ θὰ εἶνε. Ἀ, νά, εἰς τὸ σπιτάκι! Ἡ πόρτα του εἶνε μισανοικιστή, ἐν ᾧ τὸ πρῶτον ἦτον διάπλατη!

Νά παρ' ἡ εὐχὴ! . . . Ἐμβαίνει μέσα καὶ ψάχνει παντοῦ. Ἐγὼ κρύπτομαι, χώνομαι μέσα εἰς τὸ ἄχυρον, ἀκόμη βαθύτερα. Πολλὰς φορές ἐπέρασεν ἀπὸ κοντά μου, χωρὶς νὰ με ἀνακαλύψῃ. Ἐπὶ τέλους ἐξῆλθε, φωνάζων δυνατὰ:

— Εἶχα λάθος . . . δὲν εἶνε μέσα . . . ἄς ψάξωμεν ἄλλοι.

Ὁὐ! δόξα σοι ὁ Θεὸς ποῦ ἔφυγαν! Ἦτο καιρός. Σηκόνομαι μὲ προσοχὴν καὶ κυτάζω. Κανείς! Ψυχὴ! Καὶ εἶπα: «Ἀς το σκάσω ἀπ' ἐδῶ, πρὶν ξαναγυρίσουν.»

Βγάζω τὸ ἓνα μου πόδι, κατόπι τὸ ἄλλο . . . Ἀπὸ τὴν πολὺν ἀκίνησιν εἶχα μουδιάσῃ καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ κάμω βῆμα. Ἐσκέφθην ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ βγάλω τὰ ὑποδήματά μου. Ἀκουμπῶ λοιπὸν εἰς τὸν τοῖχον καὶ ἀρχίζω . . .

Ἀλλὰ τί ἀκούω; . . . γέλια. Γυρίζω, τί νὰ ἴδω; τὸν Σόλωνα! Εἶχε κρυφθῇ ἐκεῖ ἀπὸ πίσω ὁ πονηρός, διὰ νὰ με πιάσῃ, βέβαιος ὅτι θὰ ἦμουν μέσα εἰς τὸ σπιτάκι. Ὑποθέτω μάλιστα, ὅτι θὰ με εἶδε μέσα εἰς τὸ ἄχυρον καὶ δὲν εἶπε τίποτε ἐπίτηδες . . .

«Ἐλα, ἔλα, τὴν ἔπαθες, εἶπε προχωρῶν φαιδρῶς πρὸς ἐμέ, ὁ ὁποῖος εἶχε μείνει κατάπληκτος μὲ τὸ ἓνα ὑπόδημα ἐστὶ χέρι. Ἐλα, σοὺ λέγω! παράδοσε τὰ ὅπλα καὶ ἀκολούθει! Φόρεσε καὶ τὸ ὑπόδημά σου, γιατί δὲν ἐννοῶ νὰ ποῦν, ὅτι σοὺ «ἔδωκα τὰ παπούτσια ἐστὶ χέρι.»

Καὶ δὸς του γέλια ὁ Σόλων, δὸς του γέλια!

— Θὰ με ἀφήσῃς ἥσυχο; τῷ εἶπα κατηφῆς καὶ βλοσυρός.

— Νά σε ἀφήσω ἥσυχο; Ποτέ! Σήμερα ἴσα-ἴσα θὰ γίνῃ ἡ ἐπιστροφή τοῦ Ἀσώτου, καὶ χαίρω πολὺ ποῦ παρευρίσκειται σὲ τέτοιο πανηγύρι. Ἡ Μαριγὼ θὰ σφάξῃ τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν καὶ θὰ μᾶς κεράσῃ. Ἐμπρός! Ἀς ἡχῇσιν αἱ σάλπιγγες καὶ τὰ τύμπανα! . . .

— Τί εὐτυχὴς ποῦ εἶσαι, καίμενε Σόλων! τῷ εἶπα στενάζων ὅλῳ καὶ γέλῳ, ὅλα τὰ πράγματα σοὺ φαίνονται ἀστείλα, ἀκόμη καὶ τὰ . . .

— Ἀκόμη καὶ τὰ τραγιώτερα θέλεις νὰ πῇς, ἔ . . . Τί νὰ σοὺ κάμω! Αὐτὸς εἶνε ὁ χαρακτήρ μου! Μοῦ ἀρέσκει νὰ γελῶ, καὶ γελῶ, νά . . .

Ἦρχισε νέα ἔκρηξις γελῶτων. Καὶ ἐπειδὴ ὁ γέλως εἶνε κάτι τι μεταδοτικόν, ἐκὼν ἄκων ἐγέλασα καὶ ἐγὼ, μεθ' ὅλην μου τὴν ἀνησυχίαν περὶ τῆς υποδοχῆς, ἡ ὁποία μὲ ἀνέμενε.

Ὁ παπποῦς δὲν μοῦ εἶπε τίποτε. Μὲ ἄφησε ἥσυχον νὰ φάω, πρὸς μεγάλην χαρὰν τῆς ἀγαθῆς ὑπηρετίας. Ἐννόησα ὅμως ἐπειτα, ὅτι ἐπέμενε νὰ ὑπάγῃ καὶ

νὰ ζητήσω συγγνώμην, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν τὴν ὁποίαν εἶχε δώσει.

Τί νὰ κάμω! Ὁ παπποῦς ἦλθε μαζί μου. Εἰς τὸν «Βάτον» μᾶς ὑπεδέχθησαν πολὺ καλὰ. Μόλις ἔκαμα νὰ ζητήσω συγγνώμην, ὁ κύρ Κώστας ὁ ξενοδόχος μὲ δέχοψε:

— Ἀφῆσέ τα αὐτά, παιδί μου, δὲν πειράζει! Ἡ Ἀμαλία δὲν σου κρατεῖ καμμιὰ κάκια. Ἀλήθεια ἐλυπήθηκε πολὺ, ἀλλὰ ἔχει καὶ ἄλλες γάτες, ποῦ ἡμποροῦν νὰ τὴν παρηγορήσουν ἐξαίρετα. Ἐπειτα αὐτὴ ἡ γάτα ὅλῳ ζημιές μᾶς ἔκανε. Καυγάδες μὲ τὰ σκυλιά, κλεψιμὸ ἐστὶ σπιτί, κλεψιμὸ ἐστὶν γειτονία. Δὲν βαριέσαι! Μᾶς ἔχει κἀνὴ ἓνα σωρὸ ἱστορίες!

Αὐτὸς ἦτο ὅλος ὁ ἐπικήμενος τῆς Γάτας τοῦ Βάτου!

«Παπποῦ, εἶπα ἅμα ἐφύγαμεν, ὅσα θέλῃς ἄς λέγῃ ὁ κύρ Κώστας» ἐγὼ ἡ ξεύρω ὅτι ἔκαμα ἄσχημα. Ἐσχότωνα τὴν γάταν ἀπὸ πείσμα, ἐπειδὴ δὲν τὴν ἐπέτυχα ἐκείνην τὴν βραδυά, ποῦ τὴν ἐπῆρα γιὰ νυφίτσα. Ὅλοι οἱ φίλοι μου εἶχαν μάθῃ αὐτὸ τὸ ἐπεισόδιον καὶ ἐγελοῦσαν εἰς βάρος μου. Ἡθελᾶ λοιπὸν νὰ ἱκανοποιηθῶ, νὰ τοὺς δείξω ὅτι ξεύρω νὰ σκοπεύω. Ἀμέσως τὸ μετενόησα καὶ μόλις μοῦ το εἶπες, ἂν δὲν ἐφοδούμην μήπως μὲ ξαναγελάσουν . . .

— Γεώργο, ἀπήντησεν ὁ παπποῦς σοβαρός, πρέπει νὰ μάθῃς νὰ υποφέρῃς καὶ νὰ περιφρονῇς τὴν κοροϊδίαν. Τὸ νὰ μὴ κάμνῃς κάτι τι καλὸν καὶ δίκαιον, μόνον ἀπὸ φόβον μὴ γίνῃς γελοῖος, μὴ σε κοροϊδεύσουν οἱ ἀνόητοι, — αὐτὸ εἶνε ἑλλειψὶς θάρρους καὶ κακῶς ἐνοουμένη φιλοτιμία.

— Παπποῦ, εἶπα μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς. Τὸ μάθημα θὰ μὲ ὠφελήσῃ, σοῦ το ὑπόσχομαι. Ὁχι, δὲν θέλω νὰ εἶμαι δευτεῖος!

Ὁ παπποῦς μ' ἐρίλησε τότε καὶ μ' ἐσυγχώρησε.

(Μίμησις)

ΚΙΜΩΝ ΑΔΙΚΙΑΝ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ ΤΟΥ ΑΝΑΝΙΑ

ΕΜΠΝΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Στοχάζομαι ὅτι ἡ πρώτη Ταχυδρόμος Περιστέρα ὑπῆρξεν ἡ Περιστέρα τοῦ Νῶε, ἡ ὁποία ἔφερεν ἓνα Κλάδον Ἐλαίας.

Ἡ Ἀγία Γραφή ὅμως δὲν ἀναφέρει ἂν ἡ Περιστέρα ἦτο Λευκὴ, ἢ ἂν ἡ Ἐλάτα ἦτο Ἀνθισμένη . . .

Τὸ Σχολεῖον ὁμοιάζει μὲ Καρποφόρον Ἀμπελον. Ὑμεῖς ἐστε τὰ κλήματα καὶ ὁ διδάσκαλός σας ὁ γεωργός ἐστι. Πᾶν κλῆμα μὴ ποιοῦν καρπὸν — καὶ τὰ λοιπὰ.

ΣΤΗΝ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

"Οπου ο γυαλός απλώνει
ολογάλανη άγκαλιά
και την άμμουδιά χρυσώνει
μυριόχρωμη άντηλιά,
πάμε όλοι εκεί πέρα,
ν' άναπνεύσουμε άέρα,
πάμε 'ς την άκρογιαλιά.

Κολυμβούν χρυσά ψαράκια
σ' τα ρηχά νερά, κ' εκεί
κυνηγούν τα παγουράκια
οι μεγάλοι άστακοί,
και το κύμα, που άφρίζει,
'ς την άκρογιαλιά χαρίζει
όμορφή μοναδική.

"Εγια-μόλα! φέρνει πάλι
ή βαρκούλα τον ψαρά,
που έτοιμάζεται να βγάλη
γελαστός και με χαρά
φορτωμένα από ψάρια,
από σπάρους και γουφάρια
τά πλεγματία τα γιερά.

Νά! ο ήλιος βασιλεύει
και μαγεύεται ή καρδιά
και θαρρείς πως μάς γυρεύει
και μάς λέγ' ή άμμουδιά:
τρέξτε κ' έχω κοχλιάκια
και ώραία πετραδάκια
για τ' αγαπητά παιδιά!

I. Π. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΥ
ΤΟΥ ΦΑΙΔΩΝΟΣ

27 Σεπτεμβρίου.

ΛΑΣΚΑ!

"Ονομα σχε-
δόν άγνωστον
έως τώρα εις
τον πολύν κό-
σμον, αλλά
γνωστότατον
εις τους άνα-

γνώστας της «Διαπλάσεως», τους πα-
ρακολουθήσαντας πέρυσιν το μέγα και
περιπετειώδες έκείνο ταξείδιον του Καί-
σαρος Κασκαμπέλη.

Τότε έπεσεκέφθησαν και την 'Αλά-
σκαν, και γνωρίζουν ότι είνε μεγάλη και
παγωμένη χώρα, εις το άκρον της Βο-
ρείου 'Αμερικής. Γνωρίζουν ότι κατοι-
κεῖται ώς επιτοπολὺ ὑπὸ Ἰνδῶν ήμια-
γρίων. Γνωρίζουν ότι έχει και ένα παμ-
μέγιστον ποταμόν, τον Γιουκόν. Γνωρί-
ζουν ακόμη ότι ἐνθ' πρώτα ἀνήκειν εις
το Κράτος τοῦ Τσάρου, χωριζομένη ἀπὸ
της 'Ασιατικῆς Ρωσίας διὰ τοῦ Βεργί-
γειου Πορθμοῦ, προσηρηθήη τελευταῖον
εις τας Ἠνωμένας Πολιτείας, πλουτί-
σασα τὴν ἀμερικανικὴν σημαίαν δι' ἐνός
ἀκόμῃ ἀστέρως.

Σήμερον τὸ ὄνομα τῆς 'Αλάσκα ἀντη-

χεῖ εἰς τὰ πέρατα τοῦ κόσμου. Ἐκεῖ, εἰς
τὴν 'Αλάσκαν, τρέχουν τώρα ἀπὸ ὅλα τὰ
σημεῖα ἀνθρωποὶ ἀψηφρόντες τοὺς κινδύ-
νους καὶ τὰς κακουχίας, χάριν τοῦ χρυ-
σοῦ. Καὶ ὅλου τοῦ κόσμου αἱ ἐφημερίδες
εἰνε γεμάται ἀπὸ εἰδήσεις καὶ πληροφο-
ρίας καὶ περιγραφὰς καὶ εἰκόνας τῆς
νέας ἀποικίας τῶν χρυσοθηρῶν.

Διότι ἐσχάτως εἰς τὴν 'Αλάσκαν ἀ-
νεκαλύφθησαν πλουσιώτατα μεταλλεῖα
χρυσοῦ. Κ λ ο ν δ ᾶ ὤ κ ὀνομάζεται τὸ
μέρος, ὅπου ἡ κοίτη καὶ αἱ ὄχθαι πολ-
λῶν ποταμίων ἀποτελοῦνται ἀπὸ γῆν
χρυσόφορον. Καὶ ἀρκεῖ νὰ ὑπάγῃ κανεὶς
ἐκεῖ, διὰ νὰ συνάξῃ ὅσον χρυσὸν θέλει.

Τί εὐκολος τρόπος πλουτισμοῦ!
Καὶ ὅμως εἶνε ὁ δυσκολότερος ὅλων!
Τὸ ταξείδιον εἶνε μακρὸν καὶ κοπιωδέ-
στατον. Ἡ χώρα εἶνε ἀπρόσιτος, ἔρη-
μος καὶ ἀγρία. Οὐδὲν μέσον συγκοινο-
νίας ὑπάρχει. Καὶ διὰ νὰ φθάσῃ κανεὶς
εἰς τὸ Κλονδάκ, πρέπει νὰ ὁδοιπορήσῃ
ἐπὶ μῆνας ὁλοκλήρους πεζός, ἐν μέσῳ
πάγων καὶ κινδύνων. Πολλοὶ δὲν ἤδυνή-
θησαν νάνηθῃν εἰς τὰς κακουχίας καὶ
ἀπέθανον καθ' ὁδόν.

'Αλλὰ καὶ ἄφ' οὗ φθάσῃ κανεὶς ἐκεῖ,
δὲν ἡσυχάζει διόλου. Αἱ κακουχίαι ἐξα-
κολουθοῦν. Τὸ ψῦχος εἶνε πάντοτε δρι-
μύτατον καὶ τὰ μέσα τῆς ζωῆς σχεδὸν
μηδαμινά. Δὲν θὰ εὕρῃ οὔτε στέγην,
οὔτε τροφίμα, καὶ πρέπει νάρκεσθῇ εἰς
καμμίαν πρόχειρον σκηνὴν, εἰς ὀλίγον
ἄλευρον καὶ εἰς ὀλίγον λαρδί.

Οὕτω διατρώμενος θὰ ἐργάζεται ἐπιτό-
νως, ἀνασκάπτων τὴν γῆν, πρὸς εὑρεσιν
χρυσοῦ. Καὶ ἄφ' οὗ συναθροίσῃ ὅσον εὐ-
ρη—μόνον νὰ μὴν εὕρῃ δὲν ὑπάρχει φό-
βος, διότι ἐκεῖ ἔχει δι' ὅλους!—πρέπει
νὰ τον φορτωθῇ καὶ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὸ
ἴδιον μακρὸν καὶ κοπιώδες ταξείδιον, ἕως
νὰ φθάσῃ εἰς χώραν πολιτισμένην, ὅπου
ὁ χρυσὸς τοῦ νὰ ἔχῃ ἄξίαν. Διότι ἐκεῖ
βέβαια εἰς τὴν παγωμένην ἐρημίαν, δὲν
τόν χρησιμεύει εἰς τίποτε! Οὐτε τρώ-
γεται, οὔτε θερμαίνει, οὔτε στολίζει!...

Καὶ ὅμως πολλοί, πλεῖστοι ἀνθρωποὶ,
καὶ Ἀμερικανοὶ καὶ Εὐρωπαῖοι, ἔσπευ-
σαν ἢ ἐτοιμάζονται νὰ ὑπάγουν εἰς τὴν
'Αλάσκαν. Ἡ δίψα τοῦ χρυσοῦ εἶνε τό-
σον μεγάλη, ὥστε χάριν αὐτοῦ ἐκθέτουν
εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν των. Μετ' ὀλίγον
τὸ Κλονδάκ θὰ γίνῃ πόλις—καὶ μετ'
ὀλίγον ἴσως εἰς τὸ Κλονδάκ δὲν θὰ ὑ-
πάρχῃ χρυσός! Θὰ τρέξουν οἱ χρυσοθη-
ραι καὶ θὰ τον πάρουν ὅλον, ὅπως τὸν
ἐπύρην ἤδη καὶ ἀπὸ τὴν Καλλιφορνίαν.

Εἶνε ἄρ' αὖ γε εὐγενὲς τὸ αἶσθημα, τὸ
ὁποῖον ἄγει πρὸς τοὺς κινδύνους τοὺς
ἀνθρώπους τούτους; Πιθανόν. Διατί νὰ
μὴ παραδεχθῶ ὅτι μεταξὺ αὐτῶν ὑπάρ-
χουν πολλοί, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν νὰ
πλουτήσουν, διὰ νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὸν
πλοῦτόν των πρὸς τὸ καλόν; 'Αλλ' ὅ,τι-
δήποτε καὶ ἂν ὑποθέσῃ τις, ἀνθρώπος

ἐπιστρέφων ἐκ τῆς 'Αλάσκας πλούσιος,
εἶνε ἥρωας καὶ ζωῶν ἀπόδειξις τοῦ ὅτι
«τὰ καλὰ κόποις κτῶνται.»

28 Σεπτεμβρίου.

Ἡ πρώτη θεατρικὴ παράστασις,— ἡ
πρώτη δημοσίᾳ διασκέδασις μετὰ τὴν
συμφορὰν τῆς πατρίδος... Ὁ πόλε-
μος ἐτελείωσεν ἡ εἰρήνην ἔγεινε, καὶ ἐ-
δόθη ἡ ἄδεια νάνοῖξουν καὶ πάλιν τὰ
θέατρα...

"Ω, τί μελαγχολικὴ παράστασις, τί
λυπηρὰ διασκέδασις!... Ἡ εἰσόδος
τοῦ θεάτρου Τσόχα, φωτισμένη καὶ συγ-
ναζομένη, ὑπενθυμίζει ἄλλας ἡμέρας εὐ-
τυχίας καὶ φαιδρότητος. Καὶ συλλογίζε-
ται κανεὶς ὑπὸ ποίους ὁρους ἐπαναλαμ-
βάνονται αἱ διασκέδασεις, αἱ διακοπεῖσαι
ἐνεκα τοῦ πολέμου! Καὶ συλλογίζεται
ἀκόμῃ μίαν φορὰν τὴν πληγὴν τῆς πα-
τρίδος, τὴν αἰμοσταζούσαν ἀκόμῃ, με-
τὸν τὸ ἀνοιγνυμὸν τῶν θεάτρων!...

Κάμνει ψῦχος. Οἱ θεαταὶ εἶνε ἀραιό-
τατοι. Ὀλίγοι μόνον ἤβηλσαν νὰ ἴδουν
τὸν «Μάκβεθ» παριστανόμενον ὑπὸ ἐρα-
σιτεχνῶν φοιτητῶν. Ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἴ-
σως δὲν θὰ μετέβαινον, ἂν ἡ παράστα-
σις δὲν ἦτο φιλανθρωπικὴ, ἂν αἱ εἰσπρά-
ξεις δὲν ἐπρόκειτο νὰ διατεθοῦν ὑπὲρ
τῶν προσφύγων...

"Ω, τί λυπηρὰ διασκέδασις!...

Ἀύθμερόν.

— Μαμμά, τί θὰ 'πῇ «οἱ χρυσοθηραι
τῆς 'Αλάσκας» ποῦ ἔλεγε τὸ πρωτὶ ὁ
μπαμπᾶς; ἐρωτᾷ ὁ μικρὸς Ἀλέκος.

— Νά, οἱ ἀνθρωποὶ ποῦ πηγαίνουν
εἰς τὴν 'Αλάσκαν καὶ κυνηγοῦν τὸ χρυ-
σάφι.

Ὁ Ἀλέκος ξεκαρδίζεται ἀπὸ τὰ γέλια.

— Καὶ τί; μήπως εἶνε κανένα ζων-
τανὸν πρᾶγμα τὸ χρυσάφι;

Ὁ πλούσιος εἶνε* * * εὐτυχὴς ὅχι διὰ τὰ
χρήματα ποῦ ἔχει, ἀλλὰ διὰ τὰ καλὰ
ποῦ ἠμπορεῖ νὰ κάμνῃ.

Φ.

ΚΑΛΗ ΚΑΡΔΙΑ

'Σ αὐτὸν τὸν κόσμον οἱ πολλοὶ
νομίζουν γιὰ στολίδι
τοῦ πλοῦτου τὴν χρυσὴ στολὴ
—τύχης σωστὸ παιγνίδι.—

Μὰ μόνο τὴν καλὴν καρδιά
—στολίδι ποῦ αἰώνια
σκορπᾷ οὐράνιαν εὐωδίαν—
δὲν τὴν χαλοῦν τὰ χρόνια!

X. ΣΧΙΜΦΛΕ

Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΝΤΖΟΥΡΑΝΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 317).

— Γλάρος θὰ εἶνε, χωρὶς ἄλλο! εἴ-
πεν ὁ "Ανθιμος. Μπᾶ τὸν ἀφιλότιμο!
Ἐμυρίσθη ἀπὸ τῶρα τὰ πτώματά μας,
καὶ περιμένει νὰ τοὺς ριχθῇ... Εὐτυχι-
σμένο ποῦλί!... Φθάνει μονάχα νὰ μὴν
ἀποφασίσῃ ὁ ἑνας ἀπὸ τοὺς δύο μας νὰ
φάγῃ τὸν ἄλλον... προσέθεσεν ὁ Ὀλ-
λανδὸς μετ' ὑπόκωφον καὶ ἀπαισίαν φωνήν.

Αὐτὴν τὴν φορὰν ὁ Ἰωάννης Μαν-
τζουράνας τὰ ἐχρειάσθη.

— Πράγματι, νὰ θρέψῃ κανεὶς μετ' ὃ
πτῶμά του τὰ θαλασσοπούλια,—ἔσπευσε
νὰ εἰπῇ, διὰ νὰπομακρύνῃ εἰ δυνατόν
τὸν σύντροφόν του ἀπὸ τὰς καννιβαλικὰς
τοῦ ὁρέξεις, — δὲν εἶνε καὶ πολὺ εὐχά-
ριστον! Ἐν τούτοις ὅμως...

— Ὅμως τί;» διέκοψεν ὁ ἄγριος καὶ
πειναλὸς πλοίαρχος, τοῦ ὁποίου ἐσπιν-
θήριζαν οἱ ὀφθαλμοί, οἱ δὲ μακροὶ ὀδόν-
τες ἐφαίνοντο ἤδη μεταξὺ τῶν χειλέων
ὡς τροχιζόμενοι πρὸς ἀνθρωποφαγίαν...

Ὁ Ἰωάννης ἔκρινε καλὸν νὰ μὴ ἀ-
παντήσῃ τίποτε, φοβούμενος μήπως ἡ-
θελεν ἐπιστεῦσῃ τὴν φρικτὴν λύσιν, τὴν
ὅποιαν προέβλεπε. Καὶ ἠρκέσθη νὰ κυτ-
τάξῃ ἐκεῖ-ἐπάνω τὸν γλάρον, τοῦ ὁποίου
ἄλλωςτε θὰ ἐπρότιμα τὸ ράμφος...
Παράδοξος γλάρος ὅμως! Ἦτο φανερόν
ὅτι κατήρχετο. Ἀλλ' ἐφ' ὅσον κατήρ-
χετο, μόνον κατὰ τὰς πτέρυγας ἐφαίνε-
το ὁμοίως πρὸς πτηνόν. Ὡμοίωζε μάλ-
λον πρὸς ἰχθύν, μετὰ μακρὰν κεφαλὴν,
μ' ἐπιμήκη οὐρὰν καὶ μετὰ μίαν κοιλίαν
διάτρητον, διαφανή. Κάτωθεν, ἀντὶ πε-
ρυγίων, ἐκρέμαντο μακροὶ καὶ λεπτοὶ
πόδες, οἱ ὁποῖοι ἐκράτουν τὴν λείαν—
κανὲν πρόβατον ἴσως.

«Καλὲ ποῦ γλάρος! αὐτὸ εἶνε ἄλλου
εἶδους ποῦλί, πολὺ παράξενον!» εἶπεν ὁ
Ἰωάννης Μαντζουράνας.

Ὁ Μαῆς τὸ ἐκύτταξεν ἀπλῶς χωρὶς
νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ἐξαίφνης ὅμως,
συγκεντρώσας τὸ δέξυ του βλέμμα πρὸς
τὰ ἐπάνω, ἀνέκραξε:

— Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανᾶ! Καλὲ
αὐτὸ εἶνε ἀερόστατον!

— Ἀερόστατον; εἶπεν ὁ Ἰωάννης.
Γιὰ καλὸ μας θὰ εἶνε! Σὰν νὰ ἄρχισα
νὰ ἐλπίζω...

— Πρὸ! ἔκαμε περιφρονητικῶς ὁ Ὀλ-
λανδός. Ἄν ἦταν βάρκα, μάλιστα. Μὰ
ἀερόστατον, τί θὰ μας κάμῃ!

— Βάρκα τοῦ ἀέρος... τὸ ἴδιον
δὲν εἶνε; ἐτόλμησε νὰ ψιθυρίσῃ ὁ Ἰω-
άννης.

— Ὅποιος πεινᾷ καρβέλια ὀνειρεύε-
ται, εἶπε μελαγχολικῶς ὁ "Ανθιμος
Μαῆς. Φαντάσου ὅτι τώρα νά, μοῦ φαίνεται
πῶς τὸ ἀερόστατον αὐτὸ δὲν ἔχει ἀπὸ
κάτω τὸ συνεισισμένον καλὰθι τῶν ἀε-
ροστάτων, ἀλλὰ μίαν βάρκαν σωστήν,

ἀληθινήν. Νὰ τί θὰ 'πῇ νὰ ἔχῃς ν τ ε-
λ ί ρ ι ο !» Καὶ ὁ πλοίαρχος περίλυπος
ἔστρεψε τὴν ῥάχην πρὸς τὴν σκληρὰν ἐ-
κείνην ὀπτικήν ἀπάντην.

Καὶ ὅμως ὅχι! Τὸ μάτι τοῦ θαλασ-
σινοῦ δὲν ἠπατάτο εἰς τοιοῦτον βαθμόν...
Τὸ ἀερόστατον, τὸ ὁποῖον κατήρχετο ὀ-
λονέν, συνεκράτει τῶντι διὰ τῶν σχοι-
νίων του, ὅχι μόνον τὸ σύνθηρες καλα-
θόπλεκτον σκαρίδιον, ἀλλὰ καὶ δεύτερον,
ἐν εἶδος λέμβου μικρᾶς. Τώρα μάλιστα
ὁ συνδυασμὸς ἐφαίνετο πολὺ καθαρά·
διότι μέχρι τῆς
στιγμῆς ἐκείνης ἡ
λέμβος ἀπέκρυπτε
τὴν κάλαθον, κάτω-
θεν τῆς ὁποίας ἐ-
κρέματο...

Πολὺ παράξενον
ἀερόστατον! καὶ πο-
λὺ πλέον παράξε-
νον ἀκόμῃ τὸ νὰ
εὕρισκεται ἀνωθεν
τῆς Βορείου Θα-
λάσσης! Καὶ ὅμως
ἦτο ἀληθές, πραγ-
ματικόν. Διέκριναν
ἤδη κάλλιστα τὸν
ἀεροναύτην ἐντὸς
τῆς καλάθου τοῦ,
διευθύνοντα ἐπ' αὐ-
τῶν ἀκριβῶς τὸ τη-
λεσκοπίον του. Ὁ
Ἰωάννης εἰδοποίησε
τὸν πλοίαρχον. Οὐ-
τος ἀνέλαθεν ἀπρο-
θύμως τὴν πρώτην
του θέσιν, ἀνάσκε-
λα, καὶ ἔστρεψε
τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς
τὸν οὐρανόν. Ἀλλ'
ἅμα εἶδε τὴν ἐναέ-
ριον λέμβον, κατε-
λήφθη ὑπὸ τῆς
χαρᾶς, ὥστε ἤρχισε
νὰ φωνάζῃ, χειρο-
νομῶν ζωηρῶς μετὰ
κίνδυνον νὰ γλυ-
στρήσῃ εἰς τὴν θά-
λασσαν:

— Νὰ ἡ σωτηρία μας! ἡ σωτηρία μας!

— Ἄ, ἡ σωτηρία μας τώρα; ἔ, κα-
πετὰν-Μαῆς; καὶ ὅταν σοῦ το ἔλεγα ἐγώ;»
εἶπε μετὰ κάποιαν πικρίαν ὁ Ἰωάννης,
σεῖων τὴν κεφαλὴν.

Καὶ τὸ ἀερόστατον κατέρχεται, κατέρ-
χεται... Ἦδη ἐπλησίασε πολὺ...
ὁ ὀφθαλμὸς βλέπει εὐκρινῶς τὰ πάντα,
ἡ φωνὴ δύναται νὰκούσθῃ...

Καὶ ὅμως τώρα ἀκριβῶς δὲν πιστεύει
τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ὀλ-
λανδίου. Ἐγνώ-
ρισε τὸν ἀεροναύτην... εἶνε ὁ ἀδελ-
φός του Πέτρος!... Ὁχι, ἀδύνατον!
εἶνε τρελός!... Καὶ ἐν τούτοις τῷ ἐ-
φώνησε:

— Πέτρε; εἶσαι σύ, Πέτρε;
— Ναί, ἐγὼ εἶμαι. Καὶ σύ; Εἶσαι σύ;
— Ναι, δυστυχῶς, κ' ἐγὼ εἶμαι ἐγώ.
— Λοιπὸν καλημέρα σου. Τί κάνεις;
— Νά, τὸν κακὸ μου τὸν καιρὸ.

Καὶ σύ;

— Καλὰ, εὐχαριστῶ, ἀδελφέ... Τί
συνάντησις! τί ἐκπληξίς! τί τύχη μιὰ
φορὰ!

— Ἔτσι αἱ; Μ' ἀπὸ ποῦ διάβολο ἔρ-
χεσαι; ποῦ διάβολο πηγαίνεις;

— Οὔτε ἀπὸ τοῦ διάβολο, οὔτε 'ς τὸ
διάβολο, ἀγαπητέ
μου. Ἀπλούστατα,
ἐφεύρηκα ἐν ἀερό-
στατον νέον, προο-
δευτικόν, τελειοποι-
ημένον, μετὰ πηδά-
λιον, πετιθήνιον καὶ
ὑπάκουον. Θὰ σοῦ τα
διηγηθῶ ὅλα...

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ
θελῶ, ἀλλὰ φθάνει
νὰ εὕρωμεν τρόπον.
Ξεύρεις, ἀλήθεια,
ὅτι εὕρηκα τὰ γάν-
τια σου μέσα 'ς τὴν
κοιλίαν μιᾶς μουρού-
νας, καὶ δὲν ἤξευρα
τί νὰ ὑποθέσω;

— Στὴν κοιλίαν
μιᾶς μουρούνας;...
Ἄ, μόνον μυθιστο-
ριογράφος θὰ ἦτο
ικανὸς νὰ το φαν-
τασθῇ! Καὶ ὅμως
εἶνε ἀπλούστατον...
Στάσου πρώτα νὰ
σταματήσω τὴν μη-
χανήν μου...

Καὶ ὁ Πέτρος
ἤρχισε τοὺς διαφο-
ρους χειρισμούς, σύ-
ρων σχοινία, κινῶν
τροχαλίας, συστέλ-
λων, διαστέλλων,
ἀναβιάζων, κατα-
βιάζων.

«Ναί, εἶνε ἀπλού-
στατον, ἐπανελάβε.

Καθὼς ἐπερνοῦσα διὰ νὰ ὑπάγῳ ἀπὸ τὴν
'Ολλανδίαν εἰς τὴν Ἰουτλάνδην, μοῦ
ἔπεσαν πλησίον τοῦ Δόγγερ-Μπάγγ,
καὶ κάποια μουρούνα θὰ τὰ ἐξέλαβε διὰ
κανένα μαλάκιον καὶ τα ἔφαψε. Ὅπως-
δήποτε, μπράβο, σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ
γάντια μου. Τώρα ἐπιστρέφω ἀπὸ τὴν
Ἰουτλάνδην εἰς τὴν Ὀλλανδίαν.

— Ὡστε λοιπὸν εὐὺ πηγαίνοις ἔρχεσαι,
ὅπως θέλεις, καὶ ὅπου θέλεις, διαβαί-
γων ἐπάνω ἀπὸ ἡπείρους καὶ ὠκεανούς;

— Εὐκολώτατα, καθὼς βλέπεις! Καὶ
τώρα νά, στέπ! ἐσταμάτησα. Γιὰ νὰ ἱ-
δοῦμε, πῶς εἴμπορῶ νὰ σε βοηθήσω;»
Ὁ πλοίαρχος Μαῆς ἐξεπλάγῃ τόσο

«Καὶ τὸ ἀερόστατον κατέρχεται, κατέρχεται...»
(Σελ. 325, στήλ. 6'.)

πολύ από την απρόοπτον άφιξιν του αεροστατού, την παράδοξον συνάντησιν των δύο αδελφών και την τόσφ ήρεμον συνομιλίαν των, ώστε ήκουεν ως ήλιθιος, χωρίς να προσφέρη λέξιν. Ἀλλὰ μόλις ὁ Πέτρος εἶπε «πῶς εἰμπορῶ να σε βοηθήσω;» ὁ Ἀνθιμος ἀνέλαβε τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης καὶ ἐφώνησεν:

— Ἐλα λοιπόν, τί κάθσαι; Πάρε μας ἀπ' ἐδῶ—χάμου! Γλύτωσέ μας! Πίσω μου σ' ἔχω, Σατανᾶ!

— Ἀπ' ἐδῶ εἶνε ὁ καπεναν Ἀνθιμος Μαές, ὁ κυβερνήτης τοῦ ἀλιευτικοῦ μου πλοίου! εἶπεν ὁ Ἰωάννης. Σοῦ τον συριστῶ μόνον, διότι τὸ ὑπόλοιπον τοῦ πληρώματος ἐπνίγη.

— Φθάνω λοιπόν τῶνόντι «ὡς θες» ἀπὸ μὴχανῆς.

— Ἀκριβῶς καὶ μετὴν ὥρα! Ἐχομεν τώρα δύο νύκτας καὶ μίαν ἡμέραν ποῦ περιμένομεν χωρίς φαγί, χωρίς πιότην, χωρίς ὕπνον, χωρίς τίποτε. Λοιπὸν θὰ μας πάρης;

— Καὶ τοὺς δύο; ἀδύνατον! Δὲν ἔχω οὔτε τόπον, οὔτε ἀέριον ἀρκετόν. Μόνον ἓνα συναξειδιώτην ἡμπορῶ να πάρω, καὶ παρακαλῶ τὸν κύριον ἀπ' ἐκεῖ νὰ με συγχωρήσῃ, ἂν θὰ προτιμήσω τὸν ἀδελφόν μου.

— Πῶς; θὰ μ' ἐγκαλέψετε ἐδῶ; ἐδρυχήθη εἰς τόνον ὀργῆς καὶ ἀπελπισίας ὁ πλοίαρχος.

— Μὴ σε μέλει, Μαές, καὶ δὲν σ' ἀρίνω, ἀπήντησεν ἀμέσως ὁ Ἰωάννης Μαντζουράνης. Μαζὶ ἐταξιδεύαμεν, μαζὶ εἰργάσθημεν, μαζὶ ἐναυαγήσαμεν. Μαζὶ λοιπὸν καὶ θ' ἀποθάνωμεν.

— Εἶσαι τρελός, ἀδελφέ; εἶπεν ὁ Πέτρος. Ἀφῆσέ με πρῶτα νὰ μιλήσω!

— Μὰ τί τρέχει; — Πρὸ πέντε ἐτῶν παρακολουθῶ τὰς προόδους τῆς ἀεροπορίας, ἀεροναυτικῆς ἢ ἀεροστατικῆς. Ἐκαμα λοιπὸν μίαν σπουδαίαν ἐφεύρεσιν...

— Μπα, καὶ σὺ τὰ ἴδια, βλέπω...

— Ἐπενόησα ἐν ἀερόστατον μὲ «διπλοὺν ὀπλισμόν» δηλαδὴ μὲ κάλαθον συγχρόνως καὶ μὲ λέμβον, οὕτως ὥστε ἐν ἀνάγκῃ νὰ πλέῃ κανεὶς εἰς τὴν θάλασσαν, ὅπως πετᾷ καὶ εἰς τὸν ἀέρα. Ὑπόθεσε ὅτι τὸ ἀερόστατον σχίζεται, χαλᾷ, ἀδειάζει καὶ πίπτει εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀμέσως τὸ πλοίαριον εἰς ἐνέργειαν. Κουπιά, πανιά, τιμόνι καὶ πάει λέωντας. Ὁ ἀεροναύτης μεταβάλλεται αὐτοστιγμὴ εἰς ναῦτην καὶ σώζεται μίᾳ χαρά. Ἐ, πῶς σου φαίνεται; ἢ ἐφεύρεσίς μου δὲν εἶνε πρακτικωτάτη;

— Ἐξοχος! θαυμασία! ἀνέκραξεν ὁ Ὀλλανδός, διαβλέπων εἰς τὴν ἐφεύρεσιν ταύτην φῶς ἐλπίδος καὶ σωτηρίας.

(Ἐπεται συνέχεια)

(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Αἰμὲ Ζιρόν)

ΦΩΤΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΤΙ ΚΑΤΕΡΧΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΑΚΡΟΝ ΤΗΣ ΠΕΝΝΑΣ

(Ἐπιστολὴ μίᾳς συνδρομητρίας)

Ἐκ τῶν ὥραιων ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας συχνὰ γράφει πρὸς τὴν Διάπλασιν ἡ φίλη της Μαρία Παυλάκη, ἡ διακεκριμένη τελειόφοιτος τοῦ Ἀρσακείου, εἰς τὴν ὁποίαν φέτος ἀπενεμήθη τὸ Βάλλειον βραβεῖον, μία εἶνε καὶ ἡ κατωτέρω. Τὴν δημοσιεύομεν, ὅχι μόνον διότι εἶνε ὡραία καθ' αὐτὴν καὶ ἐνδιαφέρουσα τὸν κύκλον μας, ἀλλὰ καὶ διότι ἐνομιάσαμεν, ὅτι οἱ ἀναγνώσται μας, οἱ ὁποῖοι μετὰ χαρὰς ἐγνωρίσαν τὴν μορφήν τῆς βραβευθείσης ἐκ τῆς δημοσιεύσεως τῆς εἰκόνας τῆς εἰς τὴν Διάπλασιν, θὰ ἐπεθύμουν ἐπίσης νὰ γνωρίσουν καὶ πῶς γράφει ἡ κόρη, ἡ τυχούσα τοῦ Παλλείου, κυρίως διὰ τὴν περὶ τὸ γράφειν καὶ ἐκθέτειν τὰς ιδέας τῆς δεξιότητά. Διότι, ὡς γνωστόν, εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦ Παλλείου δίδεται ἐν θέμα, τὸ ὁποῖον ὑποχρεοῦνται νὰ ἀναπτύξουν γραπτῶς αἱ ὑποψήφιοι, βραβεύεται δὲ ἐκείνη ἡ ὁποία θὰ τοῦ γράψῃ καλλίτερα. Δὲν ἠτύχησαμεν νὰ ἀναγνώσωμεν τὴν ἔκθεσιν τῆς Δεσποινίδος Παυλάκης; ἤκουσαμεν ὅμως παρὰ πολλῶν ὅτι ἦτο θαυμασία διὰ τὴν μεθοδικότητά της, τὴν καλλιπερίαν τῆς καὶ τὴν διαύγειαν τῶν ιδεῶν. Ἡ κατωτέρω ἐπιστολὴ, ἂν καὶ γραφείσα ἀμελῶς, χωρὶς ἡ γράφουσα νὰ ὑποτεύῃ ὅτι θὰ τὴν ἀναγνώσουν καὶ ἄλλοι, ἐκτός τῆς ἀγαπητῆς τῆς Διαπλάσεως, ἔχει ἐν τούτοις ὅλα τὰ ἀνωτέρω προτερήματα, καὶ δύναται νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τῆς δεξιότητος, μεθ' ἧς ἡ Παυλάκη χειρίζεται τὸν κάλαμον. Κάνει ἐντύπωνιν προπάντων ἡ χαρίεσσα ἀρεταίᾳ της, ἡ ἀδίστατος εὐρυα της καὶ ἡ φυσικὴ τῆς γλώσσα, ἡ ὁποία οὔτε χυδαία εἶνε οὔτε σχολαστικὴ. Ὅταν δὲ πέρυσι ἡ Διάπλασις ἐδημοσίευσεν τὰ ἄρθρα τῆς ἐκείνης «Πῶς γράφεται μίᾳ ἐπιστολῇ» ἡδύνατο νὰ παραβῇ καὶ ταύτην, ὡς ὑποδείγμα φιλικῆς ἐπιστολῆς καλαισθητοῦ, παιδρῶς, ζωηρᾶς, μὲ ποιικιλίαν, μὲ χάριν καὶ μὲ ἐνδιαφέρον.

Ἡ Διάπλασις, διατηροῦσα τακτικὴν ἀλληλογραφίαν μετὰ τῶν φίλων της, ζητεῖ προπάντων νὰ ἐξασκῇ αὐτοὺς εἰς τὸ νὰ ἐκθέτουν τὰς ιδέας των. Μία καλογραμμένη ἐπιστολὴ — καὶ δύσκολον πρᾶγμα καὶ σπάνιον, — εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον δείγμα τῆς διανοητικῆς καὶ καλαισθητικῆς μορφώσεως τοῦ ἐπιστολογράφου. Ἀποδείξει, ὅτι ἡ γράφουσα τὴν ὥραν αὐτὴν ἐπιστολὴν, ἔγραψε καὶ τὴν ἔκθεσιν, διὰ τῆς ὁποίας ἐκέρδισε τὸ Βάλλειον!

Σίφνος, 17 Σεπτεμβρίου 1897.

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις,

Ποτὲ δὲν τοῦ ἐπαθα ὅτι μοῦ συμβαίνει τώρα. Ὅταν ἤμην μικρά, εἶχα μίαν διδασκάλισσαν, ἡ ὁποία συνειθίζε νὰ λέγῃ εἰς ὅσας δὲν ἤξευραν ν' ἀπαντήσουν εἰς τὰς ἐρωτήσεις της, ὅτι «ἐσταμάτησε τὸ πνεῦμά των» καὶ ἐπανελάμβανε τὴν φράσιν αὐτὴν τόσον συχνά, ὥστε τὴν ἡκούαμεν πλέονχωρὶς νὰ μᾶς κάμνῃ καμμίαν ἐντύπωνιν. Μάλιστα, μίᾳ συμπαθήτριά μου, ἡ ὁποία εἶχεν ἔλθῃ κάποτε ἀπαράσκευος καὶ κατὰ κακὴν τῆς τύχης εὐρέθη αἰφνης ἀντικρυ τοῦ δακτύλου τῆς Κυρίας, ἤρπαξε τὴν καθεωρημένην φράσιν διὰ νὰ δικαιολογηθῇ:

— Μὰ τί ἐπαθες σήμερα; δὲν εἰσεύρεις;

— Φαίνεται, Κυρία, ὅτι ἐσταμάτησε τὸ πνεῦμά μου...

Καὶ μετὰ τὰ γέλια μαθητριῶν καὶ

διδασκαλίσσης, διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἀπάντησιν, ἡ καίμην ἐκείνη κατεδικάσθη νὰ κλίνῃ τὸ γόνυ καὶ νὰ ὑψώσῃ τὴν μίαν χεῖρα, καὶ ἔμεινεν εἰς τὴν στάσιν αὐτὴν ἐπὶ ἡμέραν ὥραν, διὰ νὰ μάθῃ νὰ φέρεται ἄλλοτε...

Αὐτὸ ἀκριβῶς, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπαθεν ἄλλοτε τὸ πνεῦμά μου, τὸ ἐπαθε τώρα, διὰ νὰ ἐνθυμηθῶ φαίνεται τὴν φύλακα τῶν παιδικῶν μου χρόνων. Καὶ διαρκῶς γράφω, καὶ διαρκῶς σχίζω, καὶ μελανόνω κόλλας καὶ δάκτυλα, χωρὶς νὰ κατορθώσω νὰ φέρω εἰς φῶς κάτι τι τελειωμένον. Ἀλλὰ τώρα, ἀπεφάσισα νὰ γράψω ὅτι θὰ ἔχῃ τὴν καλοσύνην νὰ κατέλθῃ εἰς τὸ ἄκρον τῆς πέννας μου καὶ σὲ παρακαλῶ, Διάπλασίς μου, νὰ μὴ γελᾷς ἀν' εὐρῆς καὶ τίποτε ἄλογα (πράγματα) εἰς τὴν ἐπιστολήν μου, διότι... ἔχει σταθῇ τὸ πνεῦμά μου.

Αὐτὴν τὴν ἐβδομάδα δὲν ἔλαβα καθόλου φυλλάδιόν σου, τὴν δὲ παρελθούσαν τὸ ἴδιον, τὸ ὁποῖον μοῦ εἶχες στείλῃ καὶ τὴν προπαρελθούσαν. (*) Μὰ τί συμβαίνει; Δὲν πειράζει ὅμως, ἀγαπητὴ μου, ὅταν ἔλθω εἰς τὰς Ἀθήνας θὰ τακτοποιηθῶμεν.

Δὲν εἰσεύρω πῶς νὰ σὲ εὐχαριστήσω διὰ τὴν δημοσίευσιν τῆς φωτογραφίας μου... Σὲ παρακαλῶ πολὺ νὰ προτείνῃς εἰς τὴν Χριστιαναν Δεσύλλα καὶ εἰς τὴν Βασιλικὴν Σταμάτη ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν μὲ ἐμεῖς, ἂν θέλουν. Πιστεύω, ὅτι θὰ γνωρισθῶμεν ὅταν τὸ ἐπόμενον ἔτος θὰ ἔλθουν εἰς Ἀθήνας, διὰ νὰ δώσουν διπλωματικὰς ἐξετάσεις, (διότι καθὼς εἰσεύρεις αἱ μαθήτριά τοῦ Ἀρσακείου Πατρῶν, ἔρχονται εἰς τὸ Ἀρσακίον Ἀθηνῶν, ὅταν πρόκειται νὰ διαγωνισθῶν διὰ τελευταίαν φορὰν πλέον.) Τί εὐτυχῆς ποῦ θὰ εἶμαι τότε!

Καὶ τώρα, προσφιλῆς μου Διάπλασις, θὰ σοῦ ἀναγγείλω μίαν καλὴν εἰδησιν: ἐξ ἐσπάρθωσα! Δὲν φαντάζεσαι μὲ πόσῃ χαρὰν γράφω αὐτὴν τὴν λέξιν! Ὅσον ἔδλεπα, ὅτι τὸ ξεσπάθωμα προώδευε χάρις εἰς τὴν ἀποτελεσματικὴν ἐνέργειαν τῶν φίλων σου, ἐνῶ ἐγὼ δὲν ἠδύναμην νὰ σοῦ δεῖξω ὅτι σ' ἀγαπῶ ὅσον καὶ αὐτοί, ἐλπομένην κατάκαρδα. Ὅταν εἶδα καὶ τὴν ἐπιστολήν τοῦ Χ α λ α σ μ ο Ὑ Κ ό σ μ ο υ, (μὰ πραγματικῶς... ὅχι! δὲν εἶνε διόλου χαλασμός κόσμου, ἀφοῦ συντελῇ τόσον εἰς τὴν διάδοσιν τῆς Διαπλάσεως, ἡ ὁποία δὲν χαλᾷ, ἀλλὰ διορθώνει τὸν κόσμον) τότε λοιπόν, ὥρπισθον εἰς τὸν ἑαυτόν μου, ὅτι δὲν θὰ περάσουν πολλοὶ ἡμέραι καὶ θὰ ἀρχίσω καὶ ἐγὼ νὰ θαυματουρῶ, ὅπως καὶ αὐτός. Δέξα τῷ Θεῷ, ἡ ἀρχὴ ἔγεινεν.

Ἐβγῆκα πάλιν ἀπὸ τὰ ὅρια... ἂν ὅλοι οἱ συνδρομηταὶ σου ἔγραφον τόσον συ-

(*) Σ. τ. Δ.—Ποῦ νὰ ἔγινεν ἄρ' γε αὐτὴ ἡ ταχυδακτυλουργία;

χνὰ καὶ τόσον ὑπομονητικὰ, ὅπως ἐγώ, ἀλλοίμονον! ἔπρεπε νὰ ἔχης καὶ ἓνα... ἀναγνώστην.

Σὲ ἀσπάζομαι

ἡ φίλη σου ΜΑΡΙΑ ΠΑΥΛΑΚΗ

Υ. Γ.— Ἡ διεύθυνσις τοῦ νέου φίλου σου εἶνε:

κ. Ἰωάννη Μιράρδον, εἰς Σίφνον.

Πιστεύω ὅτι θὰ σοῦ γράψῃ ὁ ἴδιος, διότι εἶνε ἐνθουσιασμένος μὲ τὴν ἀγάπην ποῦ σοῦ ἔχουν οἱ συνδρομηταὶ σου. Σὲ φιλῶ καὶ πάλιν,

ἡ φαντατικὴ σου λάτρης
Μ. Π.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μεταξὺ δύο μικρῶν φίλων:

— Ξεῦρες τίνας εἶνε αὐτὸ τὸ μεγάλο σπῖτι;

— Ξεῦρω.

— Τίνας εἶνε;

— Ἐνὸς!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Μουσουλῆς.

Ὁ Πατήρ.— Πῶς σοῦ φαίνεται ὁ νέος διδάσκαλος, Νίκο;

Νίκος.— Δὲν ἔχει διόλου μνημονικό, μπαμπά. Φαντάσου ὅτι κάθε μέρα μᾶς ῥωτᾷ τί μᾶς εἶπε χθές!!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιναυάρχου Θεμιστοκλέους.

ΑΔΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΗΡΧΙΣΑΝ, ἤρχισαν αἱ ἀνανεώσεις τῆς συνδρομῆς διὰ τὸ ἐπερχόμενον εἰκοστὸν ἔτος 1898. Οἱ φίλοι μου σπεύδουν νὰ ἐγγραφῶν προ τῆς 31 Ὀκτωβρίου, καὶ νὰ μοῦ δεῖξουν τὴν προθυμίαν των, καὶ νὰ λάβουν τὸ δῶρον, καὶ νὰ ποκητῶν τὸ προνομίον. Καὶ δι' ὅσους ἔτυχε νὰ μὴ προσέξουν εἰς τὴν πρόσκλησιν τοῦ προηγουμένου φυλλαδίου ἢ νὰ τὴν λησμονήσουν, μὲ τὸ παρὸν φυλλάδιον διανεμέται καὶ ἄλλη ἀγγελία, χωριστὰ τυπωμένη ἐπὶ χρωματιστοῦ χαρτοῦ.

Ὁ Ἀνανίας, ὁ ὁποῖός τὴν 1 Ὀκτωβρίου εἶχε τὴν ἐορτὴν του, εὐχαριστεῖ θερμῶς ὅσους τὸν ἐνεθυμήθησαν καὶ ἰδιαίτερως τὸν Δὸρ Κιχώτην, διὰ τὴν αἰσθηματικὴν του «ἀκροστοιχίδα» τὸν Τοῖν-Τσὼν διὰ τὰς ἐμμέτρους εὐχὰς του, καὶ τὴν Ποιμενικὴν Φλογέραν διὰ τὴν τόσον ἔγκαιρον κάρταν της. Εἶνε ὅμως λυπημένως, διότι, ἕνεκα τῶν περιστάσεων δὲν ἠμπόρεσε νὰ ἐορτάσῃ φέτος ὅπως ὤνειρετο, καὶ διότι ἀκόμη δὲν ἐδημοσίευσεν ἡ Κυριακὴ του ἕνεκα τῶν εὐλογημένων αὐτῶν εἰκότων, αἱ ὁποῖαι ἀκόμη νὰ γίνον! Χίλια ἐμπόδια τοῦ ἔτυχαν τοῦ καίμενου!

Ποῦ ἐταξιδεύει, Ἐδδρόμος Οἰκία, κ' ἔκαμες νὰ μοῦ γράψῃς τόσον καιρὸν; Ὡς πρὸς τὰ τεμάχια τῶν παλαιῶν μου φυλλαδίων, μὲ τὰ ὁποῖα διπλώνονται τὰ νέα, μὴν ἀνησυχῇς διότι εἶνε ὅλος διόλου ἄχρηστα! Ὅσα φυλλάδια χαλοῦν ἢ λερώνονται εἰς τὸ πιστήριον, ἢ σχίζονται εἰς τὸ διπλωμα, ἢ ὁπωσδήποτε ὑφίστανται κάποιαν βλάβην, ὥστε νὰ μὴ εἶνε πλέον καλὰ διὰ τοὺς συνδρομητὰς, κόπτονται καὶ μεταβάλλονται εἰς ταῖνας καὶ περικαλύμματα τῶν καλῶν φυλλαδίων. Νὰ σου διηγηθῶ μάλιστα καὶ τὸ ἔξῃς: Ἀπὸ μίαν ἀπροσεξίαν τοῦ τυπογράφου, τριακόσια σχεδὸν ἀντίτυπα τοῦ φυλλαδίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδημοσίευσεν ἡ εἰκόνα τῆς Μελλούσης Καλλιτέχνης, ἐμουντζουρώθησαν εἰς ἓν μέρος. Ἡ Μάρθα δὲ ἔκλειε καὶ ἡτοιμάζετο νὰ τα κόψῃ, ὅταν, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, ἔρχεται κατὰ τύχην εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἡ Μελλούσα Καλλιτέχνης. Μανθάνει τὰ διατρέχοντα, ζητεῖ τὴν ἄδειαν, πέρνει ἓνα φαλλίδι καὶ κόπτει ἀπὸ ὅλα αὐτὰ τὰ ἄχρηστα φυλλάδια τὴν εἰκόνα της. Οὕτως ἀπέκτησεν ἀνεξέδως τριακόσια σχεδὸν ἀντίτυπα τῆς φωτογραφίας της, καὶ τόση ἦτο ἡ χαρὰ της, ὥστε ἡ Μάρθα ἐπαρηγορήθη ἀμέσως!

Μὴ βιάζεσαι, ἀγαπητὴ Ὀλυμπιονίκῃ. Καὶ νέος Διαγωνισμός Διηγήματος θὰ προκηρυχθῇ, καὶ ἄλλους μονολόγους θὰ γράψῃ ὁ κύριος Ξενοπούλος. καὶ ὅλα ὅσα θέλεις θὰ γίνον. Οἱ συνεργάται μου σ' εὐχαριστοῦν πολὺ δι' ὅσα γράφεις περὶ αὐτῶν.

Ὡς πρὸς τὸν μπάτσον ποῦ ἔδωκες πρὸς ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος εἶπεν ὅτι ἡ Διάπλασις εἶνε μόνον διὰ μικρὰ παιδιά, νομίζω ὅτι εἶχες ἄλλο ἰσχυρότερον ἐπιχείρημα, — τὸν ἑαυτόν σου!

Δὲν πειράζει, καλὴ μου Μελλούσα. Θὰ γίνῃ καὶ νέος Διαγωνισμός Ζωγραφικῆς καὶ τότε λαμβάνεις μέρος. Ἦθελαν κ' ἐγὼ νὰ μοῦ εἶχες στείλῃ καμμίαν εἰκόνα, ἀφ' οὗ καταγίνεσαι τόσον ἄλλ' ἀφοῦ ἦσο ἀσθενής, τί νὰ γίνῃ;

Δυστυχῶς, Κόντε Ραπαράκη, ἡ Πίσσα μου δὲν ἔκαμεν ἔως τώρα γατάκια. Σοῦ ὑπόσχομαι ὅμως ὅτι τὸ πρῶτον ποῦ θὰ κάμῃ, θὰ εἶνε ἰδικόν σου. Ἀλλὰ ἂν δὲν εἶνε μαῦρον; Ἐδῶ σὲ θέλω!

Κ' ἐγὼ εἶμαι κατενθουσιασμένη μὲ τὰς νέας σου γνωριμίας, Ἀφρισμένη Θάλασσα. Ἐκ τῶν ψευδωνύμων τῆς ἀδελφῆς σου, ἐγγράφω τὸ Τρελλὴ τοῦ Αἰγίου (καὶ αὐτὸ κατ' εὐφημισμὸν) καὶ τὴν Ἀσπάζομαι. Δὲν μοῦ εἶπες ὅμως πῶς λέγεται.

Ἄ, πῶς ἤθελα νὰ ἤμην κ' ἐγὼ μαζὶ σὰς εἰς τὴν ὥραν αὐτὴν ἐκδρομὴν, Ξεγυμνασμένη Πουλί, καὶ νὰ ἴδω τὸ ὠραῖον πανόραμα τοῦ βουνοῦ, καὶ νὰ καθίσω εἰς τὸ χόρτα, καὶ νὰ φάγω ἀπὸ τὸ ψητὸν γουρουνόπουλο, καὶ ν' ἀκούσω τὴν ὠραίαν πρόποσιν τοῦ Τόξου τοῦ Φοῖβου!...

Ἦθελαν νὰ ἤξευρα, Ἀψὲ Σόδσε, εἰς ποίαν ἐπιστολήν σου, εἰς ποίας σου ἐρωτήσεις δὲν ἀπήντησα. Μὰ πῶς γίνεται αὐτό, νὰ λάβω ἐπιστολήν σου, καὶ νὰ μὴ ἀπαντήσω; νὰ μὴ στείλω τοὺς ἀδελφιστοὺς ἓνα φίλακι; Ἀδύνατον, φίλατέ μου! Κάτι θὰ συμβαίνει!

Μάλιστα, Συριανὸν Λουκοῦμι, μοῦ ἀρέσει πολὺ τὸ νέον σου ψευδώνυμον, μάλιστα ὅταν εἶνε τοῦ φιστικιοῦ ἢ τῆς βανίλας.

Δὲν ἤξευρω τίποτε ἀπὸ αὐτὰ, Ἀχαϊκὸ Δρομεῖ! Ἀφ' οὗ ἀπαξ ἐπρότεινες, ὀφείλεις νὰ δεχῃσαι τὰ τετράδια καὶ νὰ ταποδίσῃς. Ἄν δὲν θέλῃς ἄλλα τετράδια, μὴ προτείνῃς πλέον καὶ μὴ δέξαισαι προτάσεις; εἶσαι ἐλευθερός. Ἀλλ' ὅσα τετράδια ἔλαβες, εἶσαι ὑποχρεωμένος (ἀκούς;) νὰ ταποδώσῃς. Ἄλλως κινδυνεύει σπουδαίως ἡ ὑπόληψίς σου καὶ σὲ προσιδοῦν!

«Σκέπτομαι» — μοῦ γράφει ἡ Ποιμενικὴ Φλογέρα — ὅτι ἡμεῖς οἱ συνδρομηταὶ σου, οἱ συνεργάται σου καὶ σὺ, δὲν διαφέρομεν διόλου ἀπὸ ἓνα στρατόν. Ἡμεῖς δηλαδὴ εἴμεθα οἱ στρατιῶται, οἱ συνεργάται σου οἱ ἀκίμωνοι, καὶ σὺ ὁ ἀρχηγός. Νὰ μίᾳ ὥρᾳ παρομοίωσις. Πειθαρχία λοιπόν, ἀγαπητὴ Ποιμενικὴ Φλογέρα, πειθαρχία!

Ἐγέλασα πολὺ μὲ τὸ ἀνέκδοτόν σου, Ἰωάννη Ἀρηστογρίδῃ. Ἀς τὸ ἀκούσω καὶ οἱ ἄλλοι: Ἐνας μαθητὴς εἶπε πρὸς τὸν Βιβλιοπώλην: «Θέλεις νὰ με περιπολῇς καὶ μοῦ δίδεις Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν Γ' ἐκδόσεως, ἀφ' οὗ ἐγὼ εἶμαι εἰς τὴν...» ἔτιν;

Βεβαίως, Λύρα τοῦ Ἀρίονος, θὰ ἰδρυνθῶν Σύλλογοι καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν καὶ εἰς τὸ Ἐσωτερικόν καὶ παντοῦ, ὅπου ὑπάρχουσι φίλοι μου ἐνθουσιῶντες, ὅπως σὺ.

Μὰ τὸ εἶπα αὐτὸ καὶ ἄλλοτε, φίλατε καὶ εὐχλωτε Κεραυνέ. Εἰς τὸ ζήτημα τῆς προθεσμίας εἶμαι σχηματικὴ πρὸς τοὺς εὐρισκόμενους μακράν. Λύσεις μὲ ἡμερομηνίαν ταχυδρομικῆς σφραγίδος, ἐξηλοῦσαν ὅτι δὲν ἔλθῃ ἀκόμη ὑπὸ τοῦ στέλλοντος τὸ φύλλον τὸ περιέχον αὐτάς, εἶνε πάντοτε δεκταί. — Τὸ ξεσπάθωμα ἤρχισε;

Χαῖρω πολὺ-πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν Μαγευτικῶν Αἰγίων. Αὐτὸ τὸ ψευδώνυμόν σου ἐγγράφω

καὶ σε παρακαλῶ νὰ μοῦ γράψῃς συχνά. Αἱ παραγγελίαι σου ἐξετελέσθησαν.

Ἀλλῆλα λοιπόν, Ξεγυμναμένη Ἡπειρώτισσα, φέτος θὰ μοῦ γράψῃς συχνά; Τί χαρὰ! Καὶ ἡ «Οἰκογένεια Μαντζουράνα» σοῦ ἀρέσει καλλίτερα καὶ ἀπὸ τὴν «Ἀσπρόβλαν»; Αὐτὸ ἤθελα καὶ ἐγὼ!

Δὲν ἐννοῶ, προσφιλῆς Ἀρχάθι, ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ αἰσιμητηροὶ συνάδελφοί σου; καὶ πρέπει νὰ μοῦ τοὺς ἐνομάσῃς. Ἐλαβὰ τὴν θαλασσογραφίαν τοῦ ἀδελφοῦ σου; ἦτο ἀκόμη καιρὸς.

Τὰ ἔλαβα ὅλα, Ἀρχιναυάρχε Θεμιστοκλῆ, καὶ σου ἀπήντησα. Μὰ πῶς; Δὲν τὰ εἶδες; Δὲν εἶχες λάβῃ τὸ φυλλάδιόν μου, ὅταν μοῦ ἔγραφες; Αὐτὸ θὰ συμβαίνει βέβαια.

Ἄ, ξεῦρες ποῖος ἦτο ἐκεῖνος, Γαληνίαία Θάλασσα, ποῦ σε ἠρώτησεν εἰς τὸν σιδηρόδρομον ἂν εἶσαι συνδρομητριά μου; ὁ Σόδορ Συρμόπουλος. Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος. Τὸ ψευδώνυμόν του ὅμως δὲν εἰμπορῶ νὰ σου τοῦ εἴπω.

Σὲ συγχάρω, Μουσουλῆ, διότι ἐν ᾧ πλέκεις, κενεῖς, ράπτεις καὶ ἀνακατεῖσαι καὶ εἰς τὴν μαγειρικὴν διὰ νὰ μαυθάνῃς — πολὺ ὡραία, εὐε! — εὐρίσκεις πάλιν καιρὸν μίαν ἢ δύο ὥρας τὴν ἡμέραν νὰ καταγίνεσαι μαζὶ μου καὶ νὰ μοῦ γράφῃς. Εἶσαι λαμπρὰ

διότι θά μαζευθοῦν πολλὰ καὶ θά δυσκολευθῇ. Σὲ ἀντασπάζονται ὅλοι.

Ἄν ἦσαν εἰς ξεχωριστὸ χαρτί—μου γράφει ὁ Κιθαρωδὸς Ἀπόλλων διὰ τὰς εἰκόνας τῶν βραβευσμένων—θὰ τὰς ἐβάλας εἰς πλαίσιον καὶ θὰ τὰς ἐκρεμόνους ἐμπρὸς εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ ὁ σάκις ἐμελετοῦσα, θὰ ἐστρεφεῖ ἐκεῖ τὸ βλέμμα καὶ θὰ ἔλεγα: Κ' ἐγὼ θὰ εἶμαι ἐπιμελής! καὶ ἐγὼ ὀρίστωσά μ' ἂν. Ἀλλὰ τὸ πλαίσιον, ἀγαπητέ μου, δὲν θὰ σ' ἐμποδίσῃ νὰ το εἴπῃς καὶ νὰ το κάμῃς...

Λευκὴ Φουσταρέλλα, λαμπρὸν τὸ ψευδώνυμον, λαμπρὰ ἡ ἐπιστολὴ σου. Βλέπω ὅτι εἰς τὸ φοβερὸν ἐσπάρθωκα τῆς Ναυτοπούλας, θὰ ὀφείλω μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας μου φίλας. Μ' ἐρωτᾷς ἂν δὲν εἶνε ἐγωιστής, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἀξιοῖ νὰ κρίνῃ τὰ τετράδια τῶν Μ. Μυστικῶν τὰ ὁποῖα θὰ λάβῃ, καὶ νὰ βραβεύσῃ τὸ καλλίτερον. Νομίζω ὅχι, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ κρίσις τὸν δὲν ἐξαρτᾷ ἀπὸ τοῦ ἑαυτοῦ. Εἶνε κρίσις ὅπως διόλου ἀτομικὴ θὰ κρίνῃ τὸ Λευκίμα του καὶ τίποτε περισσώτερον. Βεβαίως δὲ, ἔχει δικαίωμα νὰ ἀμείψῃ ὅπως θέλῃ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν ἀπαντήσεών του, ἐπρωτόνησεν εἰς αὐτὸν τὴν μεγαλύτεραν εὐχαρίστησιν. Συμφωνεῖς;

Κλάδε Κοτίνου ἀγαπητέ μου, καὶ ἐγὼ αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον προτιμῶ. Νὰ μου γράφῃς ὅσον δύνασαι συχνότερα.

Πάρα πολλὴ ὥρα οἱ στίχοι σου, ἀγαπητὸν μου Τρυγονάκι, οὔτε ἐξεπλάγην διόλου δι' αὐτοὺς. Εἶσαι εἰς τὴν ἡλικίαν ποῦ ἀδύνατον νὰ μὴ σ' ἐμπνεύσουν αἱ ὥραιαι λίμναι τῆς Ἐλβετίας. Περιμένω ἀνυπομονῶς καὶ τὰ ἄλλα, περὶ τῶν ὁποίων μου γράφεις.

Μία Τρελλούλα, (δεκτὸν) σ' εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τοὺς θερμούς σου ἐπιστολὰς.

Ἐλαβα τὸ διὰ τὴν Ἀταγίδα τετράδιόν σου, Ἀντιγόνη μου, καὶ ἡσύχασα. Μετάρρασιν σου ὅμως δὲν ἐνθυμούμαι ἂν ἔλαβα, οὔτε εἶχα καιρὸν νὰ ψάξω μέσα εἰς τόσα χειρόγραφα διὰ νὰ σοῦ εἴπω. Περιμένε λοιπὸν τὴν κρίσιν. Ἐ, σοῦ ἐπέγραψεν ὁ θυμός;

Κ' ἐγὼ ἐλυπήθην, Δέα, ποῦ δὲν κατ' ὥρῃς νὰ συναντήσῃς εἰς τὰς Πάτρας τὴν Ταταγριαία Κόρη. Τί κρίμα! Εἶπα εἰς τὸν κ. Φαίδωνα ὅτι αὐτὸ ἡμερολόγιόν του σὲ μαγεύει, καλλίτερον καὶ ἀπὸ τὰς Ἀθηναϊκὰς Ἐπιστολάς, αἱ ὁποῖαι ἔφεραν χρόνον ἢ ἢ Ἀγάπη καὶ αἱ λοιπαὶ σ' εὐχαριστοῦν διὰ τὰς εὐχὰς σου.

Εἰς ποῖον φρούριον ἦσο φυλακισμένη καὶ δὲν μου ἔγραπες τόσον καιρὸν, Αἰχμάλωτος Χελιδὼν, ἔ; — Τὸ ψευδώνυμον ποῦ θέλεις τὸ ἔχει ἄλλο. Πρέπει νὰ ἐκλέξῃς ἄλλο καὶ νὰ μου στείλῃς καὶ μίαν δραχμὴν διὰ τὴν ἀλλαγὴν.

Γαλαρὶ τοῦ Αἰγίου... σοῦ ἀρέσει; Χαίρω πολὺ διὰ τὴν γνωριμίαν. — Νὰ καὶ ἄλλη ἀπὸ τὸ Αἶγιον. Αὐτὴ εἶνε Κόρη τοῦ Αἰγίου (δεκτὸν.)

Χαίρω διὰ τὴν ἐπιστροφὴν σου, Νύμφη τῆς Ἀβύδου, καὶ διὰ τὴν ἐπαναλήψιν τῆς ἀλληλογραφίας μας. Ἐλπίζω ὅτι τὰ τετράδια τὰ ὁποῖα σοῦ ἔστειλα κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας σου δὲν ἔχοντο. Γράψε μου, σὲ παρακαλῶ, τί καὶ τί ἔλαβες ἀπ' αὐτῶν ἀνεχώρησες μέχρι σήμερον.

Φρικτὰ, πολὺ φρικτὰ καὶ αἱ πολὺ δίκαια παρὰ πονα ἔχουν οἱ φίλοι μου κατ' ἐκεῖνων, οἱ ὁποῖοι τοῖς χρεωστοῦν πρὸ καιροῦ τετράδια Μ. Μυστικῶν. Μὲ πολὺ ζῶηράν γλῶσσαν παραπονεῖται ἡ Καρδερίνα καὶ ἡ Ὁραία Κέρκυρα.

Ἐπίσης ἡ Αἰχμάλωτος Χελιδὼν, ἡ Βοδῆπις, ἡ Θέλλουσα, ἡ Βικτωρ ὁ Τρώς κτλ. κτλ. Διὰ τελευταίαν φορὰν εἰδοποιῶ τοὺς ὀφειλόντας νὰ ἀποδώσουν τὰ τετράδια τῶν. Προσεχῶς θὰ δημοσιεύσω πλήρη κατάλογον τῶν ὀφειλόντων, διὰ νὰ τοὺς μάθουν καὶ οἱ ἄλλοι. Ἄν δὲ καὶ μετὰ τοῦτο, δὲν δικαιολογήσουν τὴν καθυστέρησιν καὶ δὲν ἀποδώσουν τὰ ὀφειλόμενα, θὰ δημοσιεύσω τὰ ὀνόματά των καὶ θὰ τοὺς ἀποκλείσω εἰς τὸ ἔξῃς ὅχι μόνον ἀπὸ τὰ Μ. Μυστικά, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν Ἀλληλογραφίαν καὶ τοὺς Διαγωνισμούς καὶ ὅλα τὰ προνόμια τῶν φίλων μου. Ὅσον εἶνε ἐλεύθερος κανεὶς νὰ μὴ δεχθῇ ἀνταλλαγὴν,

ἄλλο τόσον εἶνε ὑποχρεωμένος, ὅταν προτείνῃ αὐτός, ν' ἀποδώσῃ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ ἄλλος τοῦ στέλλει καλῇ τῇ πίστει. Ἡ κατακράτησις τῶν ξένων τετραδίων εἶνε μία ἀπάτη, μία κηλὶς, — φίλους δὲ ἀπατεῶνας καὶ κηλιδωμένους δὲν ἐνοῶ νὰ ἔχω.

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νάνταλ-λάξουν: ἡ Κασσιόπεια μετὰ τὸν Ἀτρόμητον Λέοντα, Σαταῖαν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα καὶ Ἐλληνικὴν Καρδίαν. — ὁ Μινώταυρος μετὰ τὴν Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ καὶ τὴν Ἀρθιμένην Λεμονιά. — ἡ Ἀφριμένη Θάλασσα μετὰ τὴν πρώην Πολύκην τοῦ Πηλίου καὶ μετὰ τὴν Ζωὴν Ἀλεξανδρίδου — τὸ Συναγὸν Λουκοῦ μετὰ τὸ Ἔτσι Θέλω καὶ Ἔτσι μάρεσει. — ὁ Κλάδος Ἐλαίας μετὰ τὸν Δελφῖνα τοῦ Εὐφείνου, Ἀῦραν τοῦ Εὐφείνου, Θέαρ τοῦ Ζαπτείου, Ἀγκυρα τοῦ Ἐλέους καὶ Σημαίαν τῆς Ἀγίας Λαύρας. — τὸ Παλλικάρει τῆς Λαζίας μετὰ τὸν Φλίρ-Φλάρ, Τοῖου-Τοῖου-Τοῖου, Ἀδρ Κιχώτην, Ναυτοπούλαν, Ἀπόμαχον Ρουμελιώτην, Μέλλουναν Καλλιτέχνιδαν. Ὁττίλιαν Αὐδερμάϊερ, Γαλαξίαν καὶ Μόρτάρ. — ὁ Κεραυνοδόλος Ζεὺς μετὰ τὸν Τιμολέοντα Βόσκαρην καὶ τὸν Κωνσταντῖνον Ζαχαριάδην. — ἡ Ἀύρα τοῦ Ἀρίονος μετὰ τὴν Ἀγκυραν τῆς Φιλίας, Φαρπούλαν, Μαθρον Πρίγκηπα, Κεραυνόν, Ἀδ-λὰ-σὺλ μί καὶ Χριστίναν Α. Δεσούλλα. — ὁ Μόρτάρ μετὰ τὴν Χριστίναν Δεσούλλα καὶ Μῶλον Πατρῶν. — ἡ Παλirroia τοῦ Εὐρίπου μετὰ τὸν Ὀρφέα καὶ μετὰ τὴν Ἐλληνικὴν Ἀναγνώστον. — τὸ Ἀγκάθι μετὰ τὸν Θανμαστήν τῶν Ὁραίων Τεχνῶν. — ἡ Θαλασσοδία μετὰ τὴν Φίλεργον Κόρην, Νεράϊδαν τοῦ Ἀλφειοῦ, Ποιμενικὴν Φιλογέραν, Κόρην τοῦ Γιαλοῦ καὶ Ἀνδάλουσιαν. — ὁ Ἀρχιναύαρχος Θεμιστοκλῆς μετὰ τὴν Χαραυγὴν καὶ μετὰ τὸ Ἄνθος τῶν Ἀλπεων. — ἡ Γαληνία Θάλασσα μετὰ τὴν Ἐλένην Π. Κουτσαλέην. — τὸ Ἔτσι μάρεσει μετὰ τὸν Ζεβάρ καὶ μετὰ τὸν Ὀλυμπιονίκην. — τὸ Τρυγονάκι μετὰ τὸν Ὀρφέα, Τζι-Τζι-Μποῦ-Μποῦ, Μέλλουναν Καλλιτέχνιδαν. Ἀρθος τῶν Ἀλπεων, Ἀπληνικὴν Σημαίαν, Συναγὸν Σφίγγα, Ταπεινὸν Ἴον καὶ Λευκὸν Ρόδον. — ὁ Νικηφόρος ὁ Βρυνένιος μετὰ τὴν Μαρίαν Παυλάκη, Χριστίναν Δεσούλλα, Βασιλικὴν Σταμάτην, Παραδείσιον Πτηνὸν, Κερκυραϊκὴν Νύκταν, Ἀστρογεργιάν, Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα, Γενναίαν Σουλιάτισσαν, Διογένην Λαέρτιον, Τοῖν-Τοῖν καὶ Ἀδρ Κιχώτην. — ἡ Πρωτομαγιά μετὰ τὴν Ἐλληνικὴν Σημαίαν, Ἐδρατον Ζωὴν, Κάτασπον Ἀράνην, Αἰθιοπίδα καὶ Καρδερίαν. — τὸ Ἦσυχον Ἀεράκι μετὰ τὴν Πρόσφυγα Βολιώτισσαν καὶ Ἰριδα. — ἡ Βοδῆπις μετὰ τοὺς ἐκ Κυθρων συνδρομητάς μου. — ἡ Ὁραία Κέρκυρα μετὰ τὴν Ταταγριαία Κόρην, Λευκὴν Ἀκακίαν, Ἀγεμιστοκλέαν, Φαρπούλαν, Κερκυραϊκὴν Νύκταν, Τρεχαγυρεντοπούλαν, Ἀδρ Κιχώτην καὶ Ἐλληνίδα Καλλιτέχνιδαν. — Μία Τρελλούλα μετὰ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα. — ὁ Μυλρόδος μετὰ τὴν Λευκὴν Ἀκακίαν. — καὶ ὁ Τσιρτσιμπιδας μετὰ τὸν Κιθαρωδὸν Ἀπόλλωνα, Τοῖν-Τοῖν, Μέλλουναν Καλλιτέχνιδαν καὶ Ναυτοπούλαν.

Ἀσπασμοί, πληροφορία. — Ὁ Ὀλυμπιονίκης πληροφορεῖ τὴν Μέλλουναν Καλλιτέχνιδαν, ὅτι δὲν εἶνε παρατηρητής, καὶ οὐδέποτε ἐνθυμεῖται νὰ τὴν παρετήρησεν ποτε. ἡ Κασσιόπεια ἀσπάζεται τὸν Ἀνδρόντον Ἀρτοναῦτην (τὸν ὁποῖον ἐγνώρισεν ἐξ ὄψεως) καὶ τὸν Σαταῖαν, τοῦ ὁποῖου ἐγνώρισεν τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφὴν. — ἡ Ἀφριμένη Θάλασσα περιμένει ἀνυπομονῶς εἰς τὸ Αἶγιον τὴν Ζωὴν Ἀλεξανδρίδου μετὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς καὶ τὴν μητέρα τῆς. — τὸ Ἀἴψε Σβδὸς ἀσπάζεται τὴν Ὁραίαν Δορκάδα καὶ ζητεῖ τὰρχικά τῆς. — τὸ Συναγὸν Λουκοῦ ἀσπάζεται ὅλους τοὺς ἐν Σύρῳ συνδρο-

μητάς μου, αὐτοὺς παραθερίσαντας ἐν Δελαγρά-τσαν ἰδιαιτέρως δὲ τὸν Ἀλέξανδρον Κ. καὶ τὸν Ὀρφάνον. — ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης ἐπιθυμεῖ πολὺ νὰ ἔχῃ ἀλληλογραφίαν μετὰ τὸν Κολοσσὸν τῆς Ρόδου, τοῦ ὁποῖου ἐθαύμασε τὴν φιλοπατίαν. — ἡ Καρδερίνα ἀπαντᾷ εἰς τὴν Ἰριδα ὅτι καὶ ἐκεῖνη ἐπεθύμει πολὺ νὰ γνωρίσῃ τὰς συνδρομητάς μου, ἀλλὰ δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ μου γράψῃ πρὸ τοῦ ταξιδίου τῆς διὰ νὰ τὰς εἰδοποιήσω. — ἡ Ἀύρα τοῦ Ἀρίονος πληροφορεῖ τὴν Γλυκεῖαν Ἐλλίδα: τὰρχικά τῆς εἶνε Ε.Β.Π. δύναται δὲ νὰ μάθῃ καὶ ὁλόκληρον τὸν ὄνομα τῆς, ἂν δεχθῇ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν. — ἡ Ξερντεμένη Ἠπειρώτισσα ἀσπάζεται τὸν Ἀνδρόντον Ἠπειρώτην καὶ τὸν Ἀρχιναύαρχον Θεμιστοκλέα. — τὸ Ἔτσι μάρεσει ἔμαθεν ὅτι ἐφύστος ποῦ πῆγει ὁ Τοῖν-Τοῖν εἰς τὰ Μέθανα, ἕνας Θεὸς τὸ ἔφερε τί ἔκαμε τὸ ζῆλον! — τὸ Ἀρχιζιζάνιον λέγει ὅτι ἔχει λάθος ὁ Ἀλέξανδρος Οἰκονομίδης, διότι τὸ ἄθροισμα εἶνε 18, 501.749,351... (ἂ, πονηρέ, σὲ μετράδες θέλεις νὰ βάλῃς τὸν ἄνθρωπον!) — ἡ Πρωτομαγιά ἀσπάζεται ὅλους τὰς ἐσωτερικάς τοῦ Παρθενωγαγείου Πριναρὴ καὶ Φουντουκλῆ. — Δι' ἄλλας πληροφορίες δὲν ὑπάρχει σήμερον θέσις.

Ἀπὸ ἑνα γλυκὸ φιλάκι στέλλει ἡ Διάπλασις πρὸς τοὺς φίλους τῆς: Εὐτυχὴ Ὀνητήν, Παχὺν Τοῖρον, Μικρὸν Κιζέον Λιγ-Λιγ, Ἀστροποταμίτην, Γαλαξίαν, Κασσιόπειαν, Μινώταυρον (ἔστειλα) Μικρὸν Συμπαθητικόν, (τὰ ἔλαβες τώρα;) Κλάδον Ἐλαίας (ναί.) Παλλικάρει τῆς Λαζίας (μάλιστα, γίνεται.) Μικρὸν Ἐθελόντην (τώρα πλέον ὁ Γραβιάς θὰ κατετάχθῃ.) Φιλόμουσον Παῖδα (πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ.) Ἀτρόμητον Θαλασσομάχον (εἶνε ἔλλειψις τοῦ ταχυδρομείου σας.) Λευκοπέπλον Νύμφην τῶν Δασῶν (τὰ ἔλαβα.) Πρωτομαγιά, (ἡ ἀλλαγὴ ἐγένεντο ὀφείλεις 50 λεπτά.) Ἐθελόντ' Ὀνητήν (τὸ ψευδώνυμον σοῦ ἐνεκρίθη πρὸ πολλοῦ. Πυρεσιπώλης καὶ φυλλάδια ἐστάλησαν.) Μο-νάκριβον Χαράν (τὸ καίμενον τὸ κοριτσάκι!) Στέφανον Βοδῆγιαν, Ἀστρογεργιάν (μετὰ τὰ χαριτωμένα τῆς μικρὰς après midi). Ἦσυχον Ἀεράκι (ὅλα ἐν τάξει.) Ὑποδρόχιον (ἔστειλα.) Ἐρμιότην (ὅχι δὲν μου ὀφείλεις τίποτε.) Βοδῆπις (ὅχι.) Χρυσωμένην Ἀρατολὴν (ἔστειλα ἐκ νέου.) Μυλρόδος (ἔστειλα.) Ἀγρίαν Ἀμερικανίδα, Τσιρτσιμπιδαν (ἀπ' οὗ σοῦ ἀρέσει ἡ ἰδέα, πρέπει νὰ ἐργασθῇς καὶ σὺ ὑπὲρ αὐτῆς.) Φίλεργον Κόρην (εὐχαριστῶ πολὺ-πολὺ.) Ρωμαῖον Κιζέονα, κλ. κλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 4 Ὀκτωβρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι 4 Νοεμβρίου ἐ.ε.

852. Δεξιόγρφος.

Θεός, ἀντωνυμία καὶ ἀριθμητικὸν ἀρχαῖον φέρουν ἄνδρα πολὺ στρατηγικόν.

Εστάλη ὑπὸ τῆς Δευκῆς Μιταλούδας.

853. Στοιχειόγρφος.

Διῶκε δέλτα βάλε ρῶ καὶ θὰ ἰδῇς εἰς τὸ πτερό τὸ ποτάμι πῶς θὰ λείψῃ καὶ νησάκι θὰ προκύψῃ.

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ρωμύλου.

854. Αἰνιγμα.

Ποῦ μυστήριον φοβερό εἶνε ἀποπάνω ἀπ' τὸ Θεό; !... Ποῖα πίσσα ποῦ σκυτάδι εἶνε ἀποκάτω ἀπὸ τὸν Ἄδην; !...

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Νικηφόρου τοῦ Βρυνένιου.

855. Ἐλλειπιογράφον.

Η-ὦ-α-ου-η-ο-ε-ω-ου-ου

Εστάλη ὑπὸ τοῦ Λόρδου Βύρωνα.